

מְגִדָּל – עֵז

ר' משה חיים לוצאטו (רמח"ל)

[לתוכן הענינים](#)

או

תַּמְתַּי שְׁרִים

שיר ממשל לכבוד המשכיל ונבון כמהח"ר ישראל
בנימין, בן הרב הגדול החכם הכולל מ"ו כמוהר"ר
ישעיהו באסאן נר"ו

ביום חתונתו וביום שמחת לבו.

מנחה היא מנחת ידידות מאת הצעיר

משה חיים בלא"א יעקב חי לוצאטו יצ"ו.

זה חלק אדם באשר אדם הוא, נפש חיה, לבטא בשפתים ככל אשר תאוה נפשו. כי על כן יתְרָה לו מבהמות ארץ. זה חלק אדם באשר הוא אדם, כקטון כגדול, אין יתרון לחכם מן הכסיל; אכן רוח הוא באנוש דְבַר דבר דְבוּר על אפניו, ומליצה תמתיק בפיו, אף כי חוד חידה ומשול משל; אשר על כן יאמר: "להבין משל ומליצה דברי חכמים וחידותם", נחלת חכמי לב איפוא אלה. והיה לנו לעינים החכם מכל האדם, כי יגיד עליו אמרו: "אֵזֶן וחקר ותקן משלים הרבה"; ומשלי שועלים ואחרים כמוהם הנמצאים לחז"ל, המה יורונו יאמרו לנו, כי לא שוא ודבר כזב תועבת ה' יחשבו אלה, גם כי אמנם שקר המה, אשר בדו מלבם ללמד דעת את העם.

תורה אמת דרבה, אל אחת משתים יביט המשל (והיה כל מבקש לראות היעמדו דברי, בין משלי חכמים הלא יחקר זאת): או מעשה יגיד לְדַעַה תולדות מה, והיה כזה משל: "צדיק מצרה נחליץ" ומשל: "כרכושא ושנרא עבדו הילולא מתרבא דביש גדא"; או דברים יספר להורותינו משפטי צדק ללמד דעת מוסר השכל, והיה כזה משל יותם בן ירובעל: "הלוך הלכו העצים למשוח עליהם" וכו'.

יום טובה היום הזה, יום הוא כי מְשַׁנְתִּי יעירני, יום חתונת משכיל ונבון, דודי ורעי אלופי ומיודעי כמהח"ר ישראל בנימין, בן הרב הגדול החכם הכולל מ"ו כמוהר"ר ישעיהו באסאן נר"ו.

אשר לקח לו הבתולה הצנועה מרת טובה בת מלך כמוהו, מאן מלכי רבנו, בת החכם הכולל החסיד כמוהר"ר מנחם קראקוביה צצוק"ל, יום כי קול קורא באזני, קורא באהלי חשך: מה לך נרדם? זכור אל תשכח חסדי מורך אביו אשר קטונת מהם, וזכור אהבתו כי רבה היא אהבת עולמים.

אל קול הקריאה הקיצותי ואבינה, ובהביני אשתומם, כי לא אדע מה אדבר ומה אחריש. אם אמרתי אספרה תפארתם ותהלתם על תכליתן, אחטה ואשמתי, בשומי קץ לאשר אין קץ לו: וגם כי אמר אחת מכל תהלות צדקתם ומשירי אהודנה, מורשי לבבי נבוכים, כי רבו.

החרש לא אוכל, ודְבַר לא אדע, מה לעשות כי תקראנה כאלה?

במדרש הקדוש קדוש מדבר, ידמה במשלו תורת ה' ואשר חפץ בה אל נערה בתולה, בת מלך היא ונעלמה בעיני כל חי, במגדל עזו אשר לה חביון חתום, אל אוהבה אחד תגלה ואיש בלתו לא ידעה. זאת לקחתי היום ותהי לי למוסדותי, לבנות עליה משלי, והנה לפניך. כי זה דודי חכם ונבון נפל חבלו בנעימים בת מלכים, מאן מלכי רבנן, והיו תואמים בני מלכים גם יחד, בן ת"ח ובת ת"ח, אשר קנה לו, ויחדיו יהיה תמימים, בצדקם אחרים, וביד צדקה יחדו, אשר שזה ילד אשכי שזאת גדל, כי הם זרע ברכ ה.ח, אשר קנה לו, ויחדיו יהיה תמימים, בצדקם אחדים, וביד צדקה יחדו, אשרי שזה ילד, אשרי שזאת גדל, כי הם זרע ברכ ה'.

פתשגן המשל

מגדל היה בראש הר עז מהררי קדם, והיה המגדל ההוא מבצר אמיץ וחזק, וגנה על ראשו טובה מאד, ואיש אין יבוא בו, כי כל מבוא לא נמצא לו. ויעבר המלך רם בכל מדינות מלכותו קול לאמר: אשר יבוא אל המגדל ואל גנו יעלה, ונתתי את שלומית בתי לו לאשה; כי אמר יד אל תהי בו, כי מעוז לי הוא. ושלומית היתה יפת תאר ויפת מראה. והיה היום והנה נער עובר, שלום בן מלך ענמים, ויפן אל המגדל ויראהו והנה אין שער למגדל, והגנה עליו מלמעלה, וישקף אליו ויפן בכל ההר, וימצא מערה לירכתים בנזק סלעים, ותתכס דשא; ויבוא בה ויתהלך בה, והנה היא מבוא המגדל. ויעל למגדל, וימצא שער לו, ויפתח את דלתות השער, ועל פניו כטיט מדבק; בפתחו ויפול ארצה. ויעל אל הגנה, וילך בה ויצא, ואת דבר המלך לא ידע. והיה בעבור איש, זיפה שמו, אשר שמע את דבר המלך, וירא את הפתח, ויתמה, ויחפש, ויחקור, וירא כי אין איש, וירץ אל המלך ויאמר: יתבשר נא אדוני המלך, אשר מצא עבדך אל המגדל מבואו, וגם באתי בו, ואל הגנה אשר עליו עליתי, וזה פריה. וישמח המלך מאד, ויקם מכסאו, ויחבקהו וינשקהו, ויתן תודה לה, ויאמר לתת את שלומית בתו לו לאשה.

בימים ההם חשק שלום בשלומית, ותכל נפשו אליה, ושלומית אהבתו, כי נבון דבר הוא, גבור חיל וטוב תאר. ותתרע שלומית את זיפה מיראתה את אביה. ובלבבה מאסתהו. ויודע לעדה, והיא בשלום חפצה. ותצרור את שלומית, ותתנכל אותה להמיתה. והיה היום ותשלח עדה את שפחת שלומית, ובידה מנחה מאת שלומית לזיפה, ושלומית לא ידעה. וזכר עדה את זיפה ביד משמע עבדה בסתר לאמר: השמר לך, כי היום שולחת שלומית מנחה לך להמיתך. ויגד משמע לאייה, אוהבת זיפה, כדברים האלה, ותלך איה ותגד לזיפה ויבא לפני המלך. והיה בבוא מנחת שלומית, וינסוה, ויראו כי מות בה, ויצו המלך ויתפשו את שלומית ויביאוה אל רחוב העיר להשרף, והמוקד מבוער לפניה. ויבוא שלום ויראה, וירץ לפני המלך ויאמר: בי אדוני העון, והמלך ובתו נקיים; תהי נא ירך בי המלך, הרגני נא הרוג, ושלומית חיה תחיה. ושלומית צועקת: לא כן אבי, למה תחטא בדם נקי, אנכי החוטאת, המיתני, ומדוע ימות שלום, וצדיק הוא, ודמו ידרש מיד המלך. והיה הם נדונים, ויאמר שלום בנפשו: אבל אשם אנכי, על דבר המגדל אשר לא יראתי לנגוע בו, והנה גמול ידי אשר אמר להשיבני. כי פתח שלום דלתות המגדל, וימצא אחריהן מחוקה כדברים האלה: "לקרוב הלוים ישאף לך, עלי לשלם לך גמול ידך". ויחרד המלך כשמעו, ויאמר אל שלום: מה-מגדל?

ומה גמול אשר אמרת? אל נא תכחד דבר מכל אשר עשית. ויאמר שלום! אבל אנכי חטאתי, ואבוא יום בהר עז, ואתבונן על מגדל און, וארא והנה אין שער למגדל, והגנה עליו טובה מאד; ואשקיף עליו ואדרוש, והנה מערה בסתר ההר במורד, ואבוא בה ואתהלך בה, ואמצאה מבוא המגדל, ואעל אל ראשו ואמצא את פתחו, ואפתח את דלתותיו, ותפול האדמה אשר על פניו. וימהר המלך ויחבקהו וינשקהו ויפול על צואריו ויבכה. ויקרא אל שלומית בתו ויאמר: קומי קומי שלומית, קומי קומי אל תיראי, הנה ישעך יבוא לך, זה היום תשמחי. וינעץ המלך את דרדע ואת הימן, ויאמרו לך את זיפה; ויירא זיפה ויוודה, לא כחד דבר. גם חלומות חלם המלך אשר כח אלה הגידוהו, ויאמר להבינם, ולא יכול, עד אשר באו. ויצו המלך, ויסירו הכבלים אשר לשלומית, ואת מאסרי שלום פתחו, וירא כל העם וירונו, כי שמעו בדבר שלום אל המלך. וילכו הארמונה ויעשו שם משתה גדול, ויתן את שלומית לשלום לאשה. ותאהב שלומית את שלום, וימצא חן בעיני המלך, והיה לו לבן, כי בנים לא היו לו, ויושביהו על כסא ממלכתו, וימשול בכל בני קדם, ותכון מלכותו מאד.

ואלה שמות המובאים:

רם, מלך קדם.

פבול, עבד זיפה.

מְשַׁמֵּעַ, עֶבֶד עֲדָה.	שְׁלוֹמִית, בַּתּוּ.
דְּרָדַע, יוֹעֵץ הַמֶּלֶךְ.	זִיפָה, אֹמֵר כִּי הוּא מִצָּא
צְדוֹק, שֵׁר צַבָּא הַמֶּלֶךְ.	שַׁעַר הַמַּגְדָּל, חֲתָן שׁוֹלְמִית.
בְּקִי	שְׁלוֹם, בֶּן מֶלֶךְ אֲגָמִים עֲנָמִים
עֲזִי	אוֹהֵב שׁוֹלְמִית.
אֶסִיר	אֵיהָ, אוֹהֶבֶת זִיפָה.
הַיָּמָן, חוֹזֵה.	עֲדָה, אוֹהֶבֶת שְׁלוֹם.
שְׁמַעִי,	עֲרִי, קוֹסֵם, אוֹהֵב עֲדָה.
אֶצְבוֹן	עֲנָה, עֶבְדֵי רֵם.
שׁוֹנֵי	אֶמֶר עֶבְדֵי רֵם.
חֲנוּן, מוֹדַע לְשֵׁלוֹם	בַּת-שׁוֹעֵץ, שֹׁפְחַת שׁוֹלְמִית.
	חֲבֵר שָׂרִים

מבוא המשל

המשל מדבר

פִּי הַמְדַבֵּר, וְאֲנִי הַנְּבִי
 הַשֵּׁם לְאוֹרָה חֲשׂוֹךְ,
 נוֹתֵן לְנֶעֱר דַּעַת,
 מִכִּין פְּתָאִים שְׁכָל,
 וְדַבֵּר אֶמֶת אֲגִיד אֲשֶׁר נִסְתָּרָה,
 עוֹטָה לְבוּשׁ בַּדִּים, וְלֹא נִכְחָדָה
 פִּי הַמְדַבֵּר הוּא, וּמִשָּׁל אֲנִי;
 מִשָּׁל, אֲשֶׁר מֵאֵז בְּהַשְׁפִּיל גָּבֵר
 הוֹכֵן בְּפִי זִקְנִי וְחֲכָמֵי קֹדֶם.
 הֵן יוֹם לִיָּדֵי בָּא אֲשֶׁר אֹיִתִי,
 לְשִׁית לְאוֹר יָפְיִי, וְבוֹ אֲגַדִּילָה
 הוֹד מַעֲשֵׂי, אֲגַדִּיל שְׁמִי לְנִצְחָה;
 פִּי אוֹהֵבִי אֲשִׁירָה,
 אֲשִׁיר נְבוֹנֵי לֵב פְּלִילֵי צְדָק,
 הַתּוֹאֲמִים גַּם יַחַד;
 גִּזְעֵי חֲכָמִים תּוֹמְכֵי תִפְאָרֶת
 אֲשִׁיר וְהַשִּׁיר אוֹסֵף,
 אֲשִׁיר וְלֹא אֶכְלָה, בְּאֶפֶס קִצָּה.
 מַגְדֵּל תְּבוֹנוֹת אֶתָּה
 דוֹדֵי הָלֹא פְתַחְתָּ,

אף כי כָּבֵר לְכַדָּת;
וּשְׁכַרְךָ נִתְּנָה
זאת בת-תְּכַמִּים, בת כְּלִילת יָפִי,
תְּכַבֵּר נְעִימוֹת זאת אֲחִזַּת יִשְׂרָאֵל,
שׁוֹרֵק בְּשׁוֹרֵק יָחַד,
קִשְׁרֵי יְדִידוֹתֶם אָמַת וְחֶסֶד;
יְבַטֵּחַ לְכַבֵּי בָּם אֲשֶׁר יִתְּנוּ
פְּרִיָם כְּמוֹתָם עוֹד, וּמִתּוֹק יְהִי.
כִּי לֹא מְרוֹרוֹת-רַעַל
יִתֵּן דְּבַשׁ וְנֹפֶת.
עֲתָה שְׂמַח, דּוֹדִי, וְטוֹב לְבָבְךָ
וּבְיַעֲלֵת-הַחֵן תִּהְיֶה לְנֹצֵחַ
שְׁלֹו שְׂבַע רְצוֹן נוֹה צְדָקָה.

חלק ראשון

ענין א

שמעי ושלו

שמעי   שְׁלוֹם, יְדִיד נִפְשִׁי, הֲלֹא מֵרָאָה
לֹא אֲדַעָה גַם אֲנִי
אִם סֵר וְזַעַף, אוּ יְדוּעַ-חֲלִי;
כִּי נִפְלוּ פְּנֵיךָ.
"אִם זֶה חֲלִי, גַם כָּל-חֲלִי וְקֹצֵף
"הֵן הֵם נְצִיבִים מֵאַלֹהֵי קֹדֶם
"אֵל כָּל אֲשֶׁר שָׁלַחוּ,
"כִּי יִתְּנֵם עַד-עֵת, וְעוֹד יִלְכוּ.
אֵךְ אִם דָּאָגָה הִיא, הֲלֹא יִדְעָתָּ
"כִּי עַשׂ לְכַבֵּד הוּא כְּאֵב לְנִפְשׁוֹ,
"לְמַעַט מְעַט, אֵךְ עַד פְּתִיל בּוֹ יְהִי,
"יֵאכַל וַיִּוְרִישָׁנוּ.
אִם מִמָּה אַת-זֹאת, יְדִיד, דְּרִשְׁתִּי
הֵן רַק כְּחַפְזֵי בָּרָה; וְזֶה יִדְעָתָּ
"כִּי חֶק-יְדִידוֹת הוּא, אֲשֶׁר לְשָׁנִים
"יִכָּה חֲלִי אֲחָד; וְאִם חֲלִיתָ,
מִחֲלִיךָ אֵךְ אֲנִי
הֵן אֲחַלָּה כְּמוֹךָ.
אֵךְ זֹאת אֲדַמָּה כִּי-אֶכַּל אֲדַמָּה,
טוֹב אֲחַרִּישׁ.

שָׁלוֹם	לֹא, לֹא, אָמַר.
שְׁמַעִי	אֲמַרְתִּי
שָׁלוֹם	כִּי זֶה-אֶבֶל טוֹב לְחַשׂוֹת.
שְׁמַעִי	אֵךְ פַּעַם
שָׁלוֹם	אֶחַת אָמַר.
שְׁמַעִי	אֲמַר.
שָׁלוֹם	אָמַר.
שְׁמַעִי	כִּי חֲשַׁק
שָׁלוֹם	בְּלִבְכֶם יִבְעַר, וְעַל פְּנֵיהֶם יִגִּיד יְקוֹד אִשׁוֹ.
שְׁמַעִי	יְהִי כֵן שִׁקָּר אוֹכֵה, כְּמוֹ, שְׁמַעִי, אֶמֶת דְּבַרְתָּ.
שְׁמַעִי	אֵךְ חֶק לְכָל לֵבב וְדַת נִתְּנָה, כִּי אִם בְּגִבְהוֹ הַעֲמִיק לְשִׁבְתָּ, עֲקוֹב וּמִסִּתְמַר בְּחִדְרֵי בָטָן, יִהְיוּ חֲרָפִים לוֹ וְכֵם נִרְאֶהוּ: פְּנִיו, וְלֹא נִשְׁגָּה בְּהֵבִיט כְּמוֹ; אֵךְ כִּי יְקוֹד הַחֲשַׁק עַל מוֹקְדוֹ יִבְעַר, וְעֵשֶׂן יַעַל מִנֵּי אַרְבוֹת אֱלֹהִים. אֲמָנָם עֲשֵׂה הַסִּפְלָתָה, שְׁלוֹם יְדִידִי, וְתַכְחֵד מְנִי מָה, לֹא לְכַחַד גַּם לְכָל רוֹאֵיהֶם, לֹא לִי לְבַד, יִכְלָתָה. כִּי מַה-לֶּךָ אֲטִיב, וּמִי יוֹדֵעַ אִם יֵשׁ לְאֵל יָדַי לְהוֹעִילָהּ?
שָׁלוֹם	אִם הִחְרַשְׁתִּי, גַּם עֲדֹן הֵייתִי עוֹד מִחְרִישׁ לְעַד וְשׁוֹמֵם.
שְׁמַעִי	לְמָה?
שָׁלוֹם	כִּי הִחְרַשׁ טוֹב מִלְדַּבֵּר הֶבֶל.
שְׁמַעִי	לְמָה תְּדַבֵּר הֶבֶל?
שָׁלוֹם	יַעַן לְמַכְתִּי רְפוּאָה אֵין.

שמעי	"בבלי ארוכה אין חלי ונגע.
שלום	חפץ בנמנע לו, צרי לו אין.
שמעי	"לחפץ יכלתו איש תבונות יואל.
שלום	"הן כל-תבונה אין לנגד חשק.
שמעי	אך נא תספר לי ותודיעני, מי זאת אשר לבך יבצר ידידותה?
שלום	הלא ידעת הבת פה-פיה לרם המלך, אחת לכסאו אחרית ושבר?
שמעי	הבת שלומית? הן אמת ראיתי אותה, אבל מתי ואיך או אנה לא אדעה; אך, אם אמת אזכרה, היום אשר הלכת עם הסגנים אחרי המלך לצוד בעץ היער.
שלום	יוכל היות.
שמעי	אמנם בנפשי עמה אזכר אשר כן הוא, ולא שגיתי
-	אף כי ראות אדמה בלכתה שמה על ידה נשענת אל מסגרות הקר ליד המלך.
שלום	כן הוא.
שמעי	ואף גם במחולות יחד עמה מרקד אותה ראיתי, אחר לכד אביה את הארי, ויולך אותו בידו עד חצר הציד.
שלום	הוי יום גדלות, יום פלאות סלה! כי מדבש מתוק ומסר-רעל

מר לי כאחד עָתָה.
 אם אֲזַכְּרֶנּוּ עוֹד, וְאֶתְבוֹנְנָה
 אִיךָ נִחַלְתִּי שְׁפָרָה נְעֻמָּה
 בְּתַמָּךְ יְמֵינִי שָׁם יַפֵּת-הַתָּאֵר,
 וַיִּהְיֶה לְבִי לְאוֹר חַצֵּיָהּ
 לוֹהֵט, וְהוּא אֶסוּר בְּעַפְעָפֶיהָ,
 בְּשִׁבְי יְדִידוּתָהּ, שְׁלַל הַחֲשֵׁק,-
 הֵן אֶעֱלֶז גַּם-עִתָּה,
 אֶתְעַלְסָה בְּזִכְרֵךְ אֲשֶׁר שָׁמַחְתִּי.
 אַךְ אִם לִנְגֵד אֵלֶיךָ
 אֲשַׁקֵּל מְרֵי הַיּוֹם אֲשֶׁר מְלֵאתִי
 חֲמָה וְשִׁבְרוֹן רוּחַ,-
 מֵר מַחְמַת נַחֵשׁ וּמְרֵאֵשׁ פָּתוֹן,
 אַף לְעֵנָה יְרוּנֵי
 זְכָרִי לְבַד כִּי יוֹם כָּבָר שָׁמַחְתִּי.
 הוּא יַעֲלֶת-הַחַוּ, כְּלִילַת יָפִי,

מִיְהֵלֶם יִקְרָה
 מִיְהֵלֶם אֲכֹן קִשְׁת-הָעֶרְף!
 הֵן אֵת לְבַד נִפְשִׁי; וְעוֹד חֵי אָנִי
 אִם בִּי כָבָר מְאַסֶּת
 וּתְרַחֲקִי מִמֵּנִי?

שְׁלוֹם יְדִידִי, הַדְּמַעוֹת הֵנָּה
 אֶל לְהַבַּת הַחֲשֵׁק
 "דָּלְף לְאֵשׁ בּוֹעֵר, אֲשֶׁר יִרְבֶּהוּ.
 דָּם אִם חֲכַם לְכַב וְנָבוֹן אֶתָּה,
 דָּם נָא, וּבִי נִשְׁבַּעְתִּי
 תַּתִּי לְהוֹעִילָךְ
 כַּחֲזִי וְכָל נִפְשִׁי; וְאוּלֵי אַעֲשׂ
 וּדְכָרְךָ עֲמָה יְהִי.

שמעי

נִשְׁבַּעְתָּ?

שלום

אֵת כָּל-יְכָלְתִּי לַעֲשׂוֹת נִשְׁבַּעְתִּי,
 וְכָכָל אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי
 כֵּן אֶעֱשֶׂה.

שמעי

מְתִי

שלום

וְאוּלֵי יְהִי

שמעי

הַיּוֹם.

שלום	זֶהי כְּדַבְּרָהּ.
שמעי	אִף אַתָּה פֹּה עַל-שְׁפַת הַנַּחַל, עַד אֲלֶכָה וְשִׁבְתִּי, תִּשְׁמֹר.
שלום	וְאַתָּה אֵל תֵּאָחֵר, שׁוֹבָה
-	לְפָנַי מְלֵאת הַיּוֹם וּבָא הַשְּׁמֶשׁ; כִּי חַג לָרֶם הִלִּילָה, וּבְהִקְרוּאִים אָנִי.
שמעי	עֲתָה לְדָרֹךְ אֵת פְּעַמַי שִׁמְתִּי.
שלום	מִהָר לָכָה וּצְלַח, וּפֹה אֲשַׁמְרָה עַד בּוֹאָהּ.
שמעי	שְׁלוֹם! (אֲבָל חִשְׁבֹתִי כִּי טוֹב לְהַגִּיד לוֹ בְּטָרֶם לָכֶת).
שלום	מַה-זֶּה יְדִידִי, שִׁבְתָּ?
שמעי	שִׁבְתִּי לְדַבֵּר אִתְּךָ.
שלום	הִנְנִי.
שמעי	אִם אַתְּ שְׁלוֹמִית אֶהְבֶּה נִפְשָׁהּ, הִסְכַּת שְׁמֹר.
שלום	מַה-זֶּה?
שמעי	לְבַל יִדְעוּ, כִּי אוֹהֶבָה אַתָּה וּבָה חִשְׁקֹתָ, כָּל חַי, וְעַד כָּל בֶּן-זָבוּב פּוֹרֵחַ.
שלום	אוֹי לִי, וּמָה כָּל אֵלֶּה?
שמעי	כִּי לוֹ יְדַמָּה זֹאת לְכַב אֲבִיָּה, אַחַת כְּבָר דָּתָה לְהַצִּיחָנָה.
שלום	הוֹי צָר וּמְצוּק, הוֹי קוֹשֵׁה יוֹם סָלָה, אוֹבֵד וּמֹר, שְׁלוֹם! וְכָל זֶה לְמָה?

- שמעי
לא נודעה אליך
הדת אשר בינינו?
- שלום
לא, כי תמול בואי, ולא שמעתי
דבר עדן ממנה.
- שמעי
מיום תהום רבה, אשר מתחת
קצבי גבעות בא, לקול צורנו
כי לעלות צנהו,
מסבכו עלה כדב, וימא
חפשי, משלח, אל קצות הארץ;
בימי ילידי למך,
דור העשירי אל אבי כל-גבר,
שם חק ומשפט יחצאל המלך,
(ראשון אשר מלך בארץ קדם,
אחר יבש הארץ
ממי תהום רבה אשר פסוה),
לשמר מאד על נפש
כל נערה, בל אחרי ארשה
אל אהבת זרים לבכה יפן;
כי בחטוא אחת והטמאה,
כליל תהי לפני בני עמיה
על מוקדה, אם לא בתת תחמיה
אל היקוד אחר נדכה נפש.
- שלום
אך היתה כזאת, אשר שרפו
כל נערה מיום אשר תזכרה?
- שמעי
אם היתה? לא פעם
אחת ולא שלש לבד היתה,
כי אם, כמו זכרתי,
הנה כעשר הן אשר נשרפו
מאז היותי בן-כוש או-שבע
שנים, ועד היום אשר הגעתי
אל השלשים.
- שלום
פה בעיר המלך?
- שמעי
לא, כי בכל עריו; ואמנם המה
עמה כשנים עשר,

או מְבַלֵּי הַיָּתָה,
או מְבַלֵּי נוֹדְעָה,
לא נִמְצְאָה עֲלֵמָה אֲשֶׁר חָטְאָה.

שלום
הֵן אַחֲרֵי־שׁ אֶפּוֹא, וּמֵר לְשִׂאוֹלָה
אֶרְדּ בְּאַבְלֵי, מְבַלֵּי תוֹחֶלֶת.
הוּא אֶהְבֵּת נַפְשִׁי, לְבָבִי סֵלָה!
אִם דְּבָרֵי רַע, הִחֲרַשׁ אִמּוֹתָה;
וַיִּסְפְּרוּ מִכְאוֹב-לְבָבִי אֵלָה
סִלְעֵי מְרוֹם הַרְיָה,
אוֹתָם אֲשֶׁר לְמַדְתִּי
תַּת אֶל שְׁמֵךְ הַדָּם; וַיּוֹם וְלִיָּלָה
יִגִּיד כְּאַבִּי, בְּהִמּוֹת הַרוּחַ,
כָּל עֵץ פָּרִי; כָּל עוֹף בְּהָרֵי קָדָם
יִשִּׁיר מְאוֹר פְּנֵי אֲשֶׁר הִפְלִיתִי;
וּבְהִחֲרִישׁ כָּל-אֵלָה
לֹא יִחֲרִישׁ מוֹתִי, וַיִּגִּיד מְוֹת
כָּל עֲצָבוֹתַי לְךָ אֲשֶׁר נִשְׂאתִי.

שמעי
שְׁלוֹם, יְדִיד נַפְשִׁי, דְּמַעֲוֹתֶיךָ
חֲצִים שְׁנוֹנִים אֶל-לְבָבִי הַנָּה;
אֵךְ לֹא כָבַר אֲמַרְתִּי
כִּי אֶתְנֶה נַפְשִׁי לְהוֹעִילְךָ?

-
דָּם, וְאַנִּי אֶלְכָה
עֲתָה. וְאַרְאֶה מָה עֲשׂוֹת אוֹכְלָה.

ענין ב

עדה לבדה

[עדה]
הוּא הָאָוִיל שְׁלוֹם, חֶסֶר-לֵב נֶעַר,
מְכַל פְּתָאִים פְּתִי.
גַם בְּהִמּוֹת שְׂדֵי וְחִיתוֹ אֶרֶץ,
הִרְחַק מִנְדִּיקָם, לְבַד יִקְרָאוּ
לְמַקְרָבָם טוֹב עֵין;
וּלְבָבָהּ יִבְחַר (פְּלִיאָה דַעַת!)
עַל אוֹיְבָיו מוֹת, בַּל-אֶהוֹב מִי מְוֹת
יִבְחַר לְבַד עֲלֶיךָ.
אֵךְ מִי, עֲדָה, תִּרְשִׁיעֵי?
שְׁלוֹם? הֲלֹא אוֹתָהּ, אֲשֶׁר תִּשְׁחִיתִי
עַל שׁוֹנְאָה אֶפְיָה.
הִיחֲסֵרוּ אֶלְיָהּ

מספר עפר ארצה ידידים עתה?
הן את, עדה, הן את (אמור אהפצה),
את יעלת-החן, אשר מקדם
ילטש יפי עיניך
חצים לקשות חשק.
הן היא עדה אנכי
האומרה מאז (ולא שניתתי):
"זהב נחשת הוא ביד איש בער,
"כי פחזיר מיער,
"עת לחבוק אשפה, יטמא נזם;
"בידי כסיל נבלע מחיר לנצח".

הן אין לנשים חיל,
אין כל גבורה, אין משול ונזר,
כי הגברים הם אשר יגברו;
רק זאת לבד חוננו
למשל בלב ולב, בחן ויפי.
אם מפלי נעבדת
גם-נחלתן זאת נשי-אולת
שכמן להטות, תעזבנה סלה,
הנה אמהות רק הלא תהיינה,
נבזות לכל נבזה אשר איש יהי.
"מה-טוב מלא ביתו לילד לחם,
"כי לא אכל ידע? ומה יועילו
"כל אוצרות מצרים
"איש אשר לו הם, ולא יודע
"כי אוצרותיו המה?
אשת תבונה זאת לחק לה תשם,
בל תחלה על-איש, ואת-דודיה
תוקיר ולא תשביע;
"כי הארה, ישיב לזרא שבע.
כן את-בתולותי כפר למדתי;
אך גם אני נהפכתי
בל אדעה איככה,
כי שדדו נפשי ולבי פתע
מזיו פני שלום. ולו חליתי!
אך עוד מעט מתה כפר אנכי.
מה-תעשי אפוא, עדה, הפעם?
מה-תאמרי? מה-תחשבי" תלכי
בבכי לרגליו? תזלי? תשפילי
הזרת גאון יפיה לרגלי גבר?
אך מה? לדור דורים שרופת חשק

תכלי בחבלי עני?
 הוי צר ואויב עז ואמיץ, חשק!
 כן חשבים עליך,
 לאמר: יהי עבדנו, -
 כלה בחמה כם בני קשתך,
 ממשתלח הודיע.
 הנה עדה פה, מאשר היתה
 מאז גבוהה, שחקה תחתיך.
 אף תחזק לנצח
 הוי, שנאי, ממני?
 לא תחזק, כי אין מאמץ כח,
 לא-ירעצו אותו כשבר נכל
 נכלי לכב אשה; ומה גם אטה!

ענין ג

(רם, זיפה, שלומית, ענה)

רם זיפה, יקר כסאי, אשר אהבתי,
 הנה כאיל על אפיקי מים,
 כן תערג אליך
 בתי שלומית.
 שלומית כה יהי.

רם אף אני
 מהר תחנתכם, בני, נכספתי.
 "כי יום ביומו ילך,
 "יום מבלי ישוב; ואין אתנו

הו הזמן תציר, אשר בבקר
 "יציץ, וימל ערב;
 "השקט ושלו, רגע,
 ושאון קרב משנהו;
 עתה? הוי חיים, ועתה מות.
 הנה למרקה הלוד חפצתי,
 ימים אחרים שם לבד אשבה;
 אף, אחרי שובי, אליכם אפן,
 אושיבכם מהר שמחים ביתה.

זיפה מלפי לעולם? חי!
 שלו? יהי צא
 אף בואך שלום; וגם אנכי

אלה לסיין עירי, אשר נקראתי
מאוהבי שם.

שלומית לך, ולא תשובה.

רם אתה, ענה עבדי, לכה אתנו.

ענה פן אעשה; אך טרם
(אם לא למלכי יחר)
דבר באזניו נא אדבר עתה.

רם דבר ואשמעך

ענה בגדול בעפעפי תנומה אמש
ותהלך נפשי באישון לילה
מבין שעפי יום חלום חלמתי.

רם הן החלומות רק חלומות המה,
פי שוא לבד אתם; אבל הגידה.

ענה על פסאך בתך

-
יפה פתרצה צהלה ראיתי
ויעלה אליה
זיפה כטוב לבו, כליל תפארת
על מעלות פסאה.

רם הלא כל-אלה
יהיו בעזרת אל אלהי-קדם.

ענה אף בעלות זיפה, והנה נער
עולה, והוא טוב תאר,
על לב שלומית הך בשצף קצף,
דחה והפיל, נפלה צועקת
בין להבות אש רב, וכמעט מתה,
אם פצבי לא רץ אזי הנער
ויחלצנה רגע.
אז גם שניהם יחד
עלו לכסא לך, ושם עמדו
יחדו שבעי טוב.

רם הלא אמרתי
פי החלומות שוא, והמה הבל.

"הן מחשבות לב-איש, אשר תפנינה
 "אשה לדרךה, נאספות לילה;
 וכמו לבדקן טובו,
 "כן חוברות מחברת
 "אך שוא וריק תהינה.
 אך גם חלום טוב זה. הלא ראית
 עולים לכסא גם-שניהם יחד
 טובים שמחי-לב; וזה איננו
 סוף החלום? האש יהי אש חשק.
 כן יעשה צורנו!

כי או לזיפה או שלומית תאכל
 האש, ולא יחדו!

שלומית

עתה, ענה, נלכה,
 אתה, בני זיפה, לכה גם-אתה,
 אל-בית תפלחנו
 לשאל לאל חסדו, ויאר לנו
 "כי מבלי עזרת יי, הקל
 "ייגע אנוש; כי יעמל לרוח,
 "אף אם יקנה כל-אשר בארץ;
 "אף-כי נסיכי עם אשר כמוני.
 "לא יעזב מושל בלב כל-מלך
 "לבות מלכיו, כי בארצו המה
 "מראה דמות גדלו; והודו למו
 "חלק, לנהל עם בשבט ישר.
 "אך לב מיחל ירץ,
 "כי לא לפניו קול מפחד יעל.
 "נפש יקנה-לו ימלט סלה,
 "חסד יסובב כל-מיחל חסד.
 אם כן בלב שמח
 אל האלהים נלכה בטח,
 כי לא יתעב בטחיו לנצח.
 שלום, בני זיפה.

רם

יחי המלך!

זיפה

ענין ד

ערי הקוסם

מכל פתגמים רויש וכוס קבעת,
 מכל חגית וסגור וכל בן-קשת,

ערי

משחית לחבל חֶשֶׁק.
 פה אם ימיתון אלה,
 הן טיט וגוש עֶפֶר לְבַד יְמִיתוּ;
 כי יִירָאוּ מְגִשָּׁת
 אֶל הַנְּשָׁמָה, בַּל-קָרוֹב אֲלֶיהָ.
 אִךְ צַר וְאוֹיֵב חֶשֶׁק
 מִחֵץ חֲנִיתוֹ עוֹר וּבֶשֶׂר יְכַל
 יַחֲדוּ, וְגַם הַנֶּפֶשׁ
 לֹא תִחַזַּק מִמֶּנּוּ.
 כי תַעֲלוּמוֹת לֵב וְחֲדָרֵי בָטֹן,
 מֵאֵז נְאוֹת עֵזָה, יִשְׁיִתֶם עֲתָה
 בְּתִי קְבוּרָתָהּ בְּנִפְלְאָה שְׁמָה.
 הִנֵּה פְתָאִים רִגַע
 יוֹרֵם, וְשֵׁם יִשׁוּבוּ
 גַם עוֹרִים גַּם אֱלֹמִים לְנֹצַח,
 גַּם חֲרָשִׁים גַּם חֲסֵרֵי לֵב סָלָה.
 אִךְ זֶה מְעַט, אִם לֹא גְבִיה-לֵב יָבֹז
 כִּי-עַל-בְּנֵי נֶבֶל לְבַד יִסְלוּ
 חֲצִיו נְתִיבָתֶם וְשֵׁם יִתְמוּ;
 כי אֵת קְרִיאֵי שֵׁם וַיִּקְרֵי נֶפֶשׁ
 יִבְחַר לְמַפְגֵּעַ לוֹ, וּבִקְשׁ סָלָה
 לִירוֹת בְּחֵץ רִשְׁעוֹ וְכֵן יוֹרְמוּ.
 כי מִי חֲכַם לִכְבֹּב וְאִמִּיץ כַּחַ
 יַעֲזֹ וַיֵּאמֶר לוֹ: הַפֹּה יִדָּד?
 אִךְ מַה-לְאַשְׁמָה חֶשֶׁק,
 כִּי-אַתְּנָה עָלְיוֹ תִלְוִנוֹת אֵין?
 אִם בְּעָרִים בְּעַם מְתֵי אֹולָת
 יִכְשְׁלוּ בוֹ, לוֹ יְהִי הַפְּשָׁע?

הן רק אַמַּת אֶתוֹ וְאַהֲבַת חֶסֶד.
 חָרֵב מְשַׁכֵּל הוּא מְדַנֵּים סָלָה,
 שְׁנֵאָה וְקִנְאָה יִהְפֹּד מִשְׂרָשׁ.
 אַחַד יִסוֹד עוֹלָם, וּמִי כִמְהוּ
 בֵּין מְלֹאכֵי שְׁלוֹם אֲשֶׁר מִמְּעַל?
 הוּא יַחֲזִיק מְלָכוֹת וַיִּירָשׁ עֶצֶר,
 כִּי רַק בְּכַחוֹ לְאַחֲדֵים הִמָּה.
 בְּלִתּוֹ זְאֲבֵי עָרֵב,
 עַת כִּי רַעֲבִים הֵם לְחוּמֵי רִשְׁף,
 יִהְיוּ מְתֵי תֵבֵל, אֲשֶׁר גַּם יַחַד
 אִישׁ אֵת עֲמִיתוֹ יֹאכֵל:
 אִם גַּם בְּעוֹדוֹ, פּוֹרְחִים לְבַקָּר
 רִיבוֹת כְּצִיץ שָׂדֵי, קָרֵב וְהִרְג.

הן חֲכָמוֹ הַשְּׂפִילוֹ
 וַיִּדְעוּ מֵה-הוּא, אֲשֶׁר שְׁלֵהֶבֶת
 אוֹתוֹ בְּשֵׁם קָרְאוּ.
 הִנֵּה בְיוֹם קָרְהָ, בְּהַשְׁלִיךְ אֶרְצָהּ
 מוֹשֵׁל בְּעֵז עוֹלָם כְּפוֹר וְקָרַח,
 אִזּוֹ כִּי בְלִבְנֵת שְׁלֵג
 יִסְפֹּן פָּנָי אֶרְצוֹ אֲשֶׁר נִבְקָעוּ,
 אִזּוֹ כִּי תִסְמַר תַּחַת
 מְכֻסָּה בְּגָדִים שֹׁעֶרֶת כָּל גֶּבֶר,-
 מְכַל מְגָדִים יַעֲרֹב לְנֶפֶשׁ
 חֵם גְּחִלֵי אִשָּׁה, אֲשֶׁר בּוֹ תַחֲי.
 הֵן כָּל אֲשֶׁר נֹאכַל, וְעַד-הִלְחָם,
 הִנֵּה יִלְדִּיּוֹ הֵם; וּמָה גַם-אֵלֶּה
 כָּל מִפְּלֹאוֹת חֲכָמָה, אֲשֶׁר תִּפְרוּ
 מִמַּעֲמָקַי דַּעַת

אֲנִשֵּׁי תְבוּנוֹת, כִּי לְשִׁנוֹת בְּמוֹ
 יִצְרִי בְּרֵאשִׁית מֵאֲשֶׁר נוֹלְדוּ,
 רַק לְהַבּוֹת אֵשׁ יַעֲשׂוּם גַּם-יָחַד.
 תַּכְלִית וְסוּף דְּבָר: לְבַד תּוֹעֵלֶת
 אֵל מוֹשְׁלֵיו יִתֵּן, אֲשֶׁר יִנְחוּוּהוּ
 כְּרִצּוֹן לְבָבְכֶם אִךְ בְּמִשְׁפֵּט שֹׁכֵל.
 הָאִשׁ אֲבָל, אִם פְּעַם
 הִסִּיר גְּבוּל יִצָּא, וְאֲדוֹן אֵין
 עָלָיו וְיִסְגֵר בְּעֵדוֹ, הֵן אֵלֶּף
 בָּתִּים וּמְבַצְרִים בְּשִׁצְףָּה קֶצֶף
 יִכְלֶה וְיִשִּׁים אֶפֶר.
 כֵּן אֶהְבֶּה וְחַשְׁק
 אֵל לֹאֲבִשִׁי בִּינָה, חֲגוּרֵי שֹׁכֵל,
 כִּי יִמְשְׁלוּ הֵם בּוֹ וְלוֹ הוּא בְּמוֹ,
 מֵה-מְדַבֵּשׁ מְתוּק, וּמֵה-טוֹב לְמוֹ!
 כִּי יֵאָכֵלֶם מֵעֵדֶי מְלֶךְ,
 גַּם מִבְּלֵי יְגוֹן וְשִׁבְרוֹן רוּחַ.
 אִךְ אֵת כְּסִילִים נוֹחֲלֵי אֲנִלֶת
 כִּי לוֹ עֲבָדִים שָׁבוּ,
 כְּפָרִיץ זֵאֲבֵי עָרֹב
 יָכֵם לְרַגְלָיו מִבְּלֵי יְקוּמוּ.
 "אִם כֵּן תִּלּוּנוֹת אֵין
 עַל אֶהְבֶּה וְחַשְׁק;
 כִּי עוֹבְדֵי אוֹתוֹ לְבַד אֶרְשִׁיעַ,
 תַּחַת מְשַׁל בּוֹ כְּאֲשֶׁר יֶאֱתָה.
 כֵּן אוֹתָהּ, עֲרִי, הֲלֹא תִרְשִׁיעַ,
 כִּי נִפְשָׁהּ נִתְתָּ

תחת עבודתו, עבודת-פרך.

אודה עלי פשעי, אכל חטאתי
כי האמנתי לך, מעון הרשע,
זונה נצורת לב, עדה סוררת.
משטח תרמים אורבים לנפש
אל-עקבותי, בוגדה, פרשת,
ותלקדי, ותלקדי איש בער,
עור ועיניו לו, חסר-לב פתי.
הן נגעה עד-כה, משובה סלה,
מרמת לבבך, כי (פליאה מני!)
מיד ימיני, בוגדה, לקחת
חרבי וקשתי, בל ערץ אוכלה.
הנה בדמעת שוא ואנחת און
מה אל-כשפי יעמד מנגד
ממסגרי לבי כבר גנבת.
לולא חמסך זה, הלא אף רגע
אותך כבר השחתי,
מה אעשה עוד? ואני הייתי
עתה כבר נדקם ויעף כח,
כי כל-כשפי, כל-קסמי יחד
לא יוכלו לה, אם כבר יודעת
איך תעמד נגדם, ולא יראה.
הוי בוגדות נשים, נשי הרשע!
כי רק ללבבך, בז ושונא צדק,
אנה למושב עול.
אם נאנחות הן, ואם תבכינה,
אנחת לבבך שוא, ובכין און.
אם אהבה תראינה,
איבה לבד הן-היא, אבל נסתרת.

מראית פנייהן כחש,
כזב דבר פיהן, ימינו שקר,
רגלן בשוא ינוע,
מרמה מכסות מצח,
ומשקרות עינים.
אם דברות, אם הולכות תהיינה,
אם שוחקות, אם סופדות, אף שקר.
אף עוד פרי רשעה עדה אשביע.
אם לה כשפי עתה
לא יעשו דבר ולא יועילו –
אף יוכלו לי, כי בכחם אעט
מכל אנוש בארץ,

בְּבוֹשׁ מְעִילִי, תִּקְרָה.
 אִזְכָּרֶיךָ אֶתְהַלְכֶה אֵלֶיךָ,
 אֶטְרֶף וּמִי יִצִּיל? וְאֶשְׁחִיתֶנָּה,
 בְּנִטּוֹת סְבִיבוֹתַי וְאֶל-שָׁמַיִם,
 בְּנִטּוֹת וְהִשְׁפִּיל אֶל-שָׂאוֹל מִתַּחַת
 יָדַי בְּעֵז מִקְלָה, וְחֹבֵר חֶבֶר.
 מִהֲרִי אֵימָה, מְקוֹם שֵׁם קָבָר,
 מִשְׁכָּן לְכָל-נִקְשָׁה וְצָבָאוֹת בְּלַע,
 אֶלְפֵי שְׁעִירִים בָּאוּ,
 לְשִׁית זְרוּעוֹתַי מְכוֹנוֹת סֹלַע.
 תִּרְעַץ יְמִינִי כָל-מִשְׁנָאֵי יָחַד,
 יִפִּיל מְאוֹר פְּנֵי עֲלֵיהֶם פְּחָד,
 יִגְדֹל זְרוּעֵי עֵז, וְלֹא כִמְהוּ;
 מִהֲרִי אֵימָה שְׁעִירִים בָּאוּ.

חלק שני

ענין א

שמעי, ואחרי כן עדה.

שמעי
 מֶה-הוּא וְאֵיזָה רוּחַ
 נִשְׂא עֵדָה הַיּוֹם? אֲשֶׁר יִגְעַתִּי
 לְמִצָּא כָבָר אוֹתָהּ, וְלֹא מִצָּאֹתַי.
 אֶךְ אִם-אָרִי אוֹ-שִׁחַל
 לֹא אֶכְלוּ אוֹתָהּ, הֲלֹא אֶךְ פַּעַם
 תָּבֹא וְאֶמְצָאֶנָּה.
 אֲמַנֵּם אֲנִי רוֹאֶה, וּבֹחֵן אֵינִי,
 מִיִּרְכַּתִּי הִקְרָה לְנִגְדֵי בָּאָה,
 כְּדַמוֹת עֵדָה, אֲשֶׁה. יְהִי לְנִצָּח
 בְּרוּךְ אֲדֹנָי, כִּי הִלּוּם הִנֵּה!

עדה
 שְׁמַעֵי יְדִידִי, תַּחֲוִי;
 מֶה-תַּעֲשֶׂה פֹה מִבְּלֵי רַעְדֶּךָ?
 הֵן אוֹתָךְ אֶרְאֶה כְּמוֹ יַגַּע.

שמעי
 אִם לְעַמֵּד אֵין עוֹד בְּנַפְשֵׁי כַח, -
 כִּי כָל-קְצוֹת הָעִיר וְהָרַר וְעַמְּקוֹ,
 גִּבּוֹת וּפְרָדְסִים, וְכָל-הַבַּיִת,
 כִּי לְחֹשֶׁב יִכְלֹתִי
 אוּלַי תִּהְיֶה שֵׁם, זֶה לְבַקֵּשׁ בְּאֵתִי
 אוֹתָךְ, עֵדָה, אֶךְ לֹא מִצָּאֹתֶיךָ.

עדה
 לְמָה

כָּל זֹאת? וּמָה תֵּאבְּרָה? שְׁאֵל מִמֶּנִּי;
כִּי עַד-אֲשֶׁר-יִגִּיעַ
כַּחַי, הֲלֹא יִדְעָתָּ
כִּי רַק אֲדוֹנִי אָתָּה.

שמעי

חַן חַן תִּשְׁוֹאוֹת לְךָ, אַחֲוֹתַי סֵלָה.
עֲתָה הֲלֹא אֲנַחְנוּ
אֶל-בֵּית שְׁלוֹמִית אָתָּה, לְשֵׁלֹם אֲנִי,
כַּיָּד וְגוֹפֶת גְּבָר,
כִּי יִחַלֶּה אִישׁ בַּחֲלוֹת רֵעֵהוּ.
"הִינֵה כִּיּוֹם רָעָה, בְּהִמָּר פָּגַע,
"יִבְחַנוּ רַעִים וַיִּתְנַכְּרוּ.
"כִּי לֹא שָׁנַת יָתֵן לְעֵינָיו סֵלָה
"אוֹהֵב טָהָר-לֵב, אִם בַּחֲבִלֵי עֲנִי
"תִּדְדַד שְׁנַת רַעוּ: וְאִמָּנִם יָפִן
"לְמַצָּא אַרוּכָה לוֹ, וַיּוֹם וְלִילָה.
"כִּי גַם בְּהִסְתַּר יִשׁוּעָה מְנַהֵגוּ,
"לֹא יַעֲזֹב מִתַּת לְנַפְשׁוֹ נַחֵם,
"אֶת-מַחְשַׁבֹתָיו סוֹעֲרוֹת הִרְאֶהוּ,
"עֲמוּ בְצָרָה יַחַד.
"אֵךְ אִם בְּיָדוֹ יְהִי
"רַפְאוֹת לְמַכְתּוֹ –

אַמֶּת דְּבַרְתָּ.

עדה

עֲתָה הֲלֹא יִדְעָתָּ
מָה לַעֲשׂוֹת לְמוֹד בְּפִרְחֵי נַעַר
מֵאֵז בְּקִשְׁתּוֹ חֶשֶׁק:
כִּי מַעֲפֵר הָאֶרֶץ

שמעי

מִכִּי חֲדָשִׁים פִּרְחוּ, לְבוֹקֵר
הִנֵּה חֲדָשִׁים הִמָּה.
כִּי אֶת-לֵבָב שְׁלֹם בְּאוֹר פָּנֶיהָ
הַבֵּית שְׁלוֹמִית מִחֻצָּה נִגְעָה;
וְכַמוֹ בְּטָרֵם זֹאת כָּבֵר הִיָּתָה –
כִּלָּה יִדִּידוֹת אֶהְבֶּה וְחֻסָּד. –
כֵּן אַחֲרֵי הַכּוֹת לְכַבּוֹ, שָׁבָה
חֻמָּה מְלֵאָה לוֹ, וְכַמְאוּס דָּמָן
תִּמְאָס רְאוֹת פָּנָיו, וְתִרְחִיקֵנוּ.
בֵּין כָּל-מְסֻבּוֹת אֵלֶּה
בְּפִשִׁי, אֲשֶׁר אֶת-נַפְשִׁי
שְׁלֹם קִשְׁוֶרָה הִיא, כָּבֵר נִגְעָה
מִמָּר כְּאִבּוֹ עַד-שְׁאוֹל וּמָוֶת.

כֵּן לָךְ, עֵדָה, אֶפֹּא לְבַד יִשְׂרָתִי
הַיּוֹם פְּעָמִי, כִּי כָּבַר יְדַעְתִּי
לֹא תַעֲזֹב שְׁמַעִי עֵדָה לְנִצָּח.
כִּי-לֹא לְבַד הַיּוֹם אָמַת וְחֶסֶד
עָמִי עֲשֵׂה הַחֲלָה;
אִף כִּי לַעֲת כִּזְאֹת, אֲשֶׁר גַּם-אֶבֶן
תַּעֲזֹר לְשִׁמְעֵ אֲזֹן
צָרַת לְבַב שְׁלוֹם, וְתַלְוֶה מַיִם.

עדה
אֶפְלִיא עֲשׂוֹת, אִם לַעֲצֹר אוֹכְלָה
עֵינֵי וְלֹא תִדְמַע.

שמעי
אֶבֶל לֹא אֵלֶּה
אֲבָה, עֵדָה; כִּי לֹא-יִרְפָּאוּ שְׁבָר
"אֶחָד דְּמַעוֹת אֵלֶּךָ.
"מוֹתֵר מְרַחֵם מִבְּלִי הוֹשִׁעַ

-
"מֵלֵא-מְרַחֵם אֲנִי.
אִם אֶת-לְבַבְךָ יֵשׁ לְהִיטִיב לְנוּ,
אֲחַת, וְהִיא מִצָּעֵר, לְבַד שְׁאֵלְתִּי.

עדה
אִם-תַּעֲלֶה שְׁמַיִם,
תַּהֲיֶה בְּכַף-אִישׁ, לְאֲשֶׁר חִפְצָתִי,
אֲחִי, לְשִׂרְתֶּךָ.

שמעי
עֵדָה, אֵיכָכָה
אֲשָׂא אֲנִי אֶת-כָּל-אֲשֶׁר גָּמַלְתָּ
אוֹתִי, וְרַק חֲנֹם? וּמַתִּי אֲנִי
חֶסֶדְךָ, אֲחֹתִי, זֶה מִצָּא יְכַלְתִּי?

עדה
אֵל נָא דְבַרְיִם עוֹד; שְׁאֵל חִפְצֶךָ.

שמעי
הֲנֵה שְׁלוֹמִית לָךְ וְאֵת אֵלֶיךָ
נָפֵשׁ לְגוֹפְתָה; וְלֹא גַם נָפֵשׁ
בְּלִבְד לְגוֹפְתָה, הֲלֹא אִף נָפֵשׁ
אֲחַת לְבַד בְּשִׁתִּי לְכַבוֹת יָחַד.
אֶת-זֹאת לְבַד אֶפֹּא מְבַקֵּשׁ אֲנִי,
כִּי תַעֲשֵׂי הַשְּׂכָל (וְזֶה יְדַעְתִּי
כִּי לֹא מִזְמָה חֶסְרָה אֵלֶיךָ)
עַד תִּמְשְׁכִי אוֹתָהּ וְתַחֲפִץ פַּעַם
אֲחַת לְמִצָּעֵר דְּבָרוֹ לְשִׁמוּעַ.

עדה
אֶת-זֹאת לְבַד תַּחֲפִץ?

שמעי לבד זאת.

עדה יחי

נא רוחך, ויטיבך לבד,
כי זה מהרה יהי.

שמעי ברוך יהי טעמך.

עדה ראה, הנני

עתה לביתה הלכה, אף אפה
אחר גטות היום הלום תשובה,
כי גדעה מה-נעשה עוד.

שמעי לכי.

עדה שלום, ידיד נפשי.

שמעי עדה, הצליחי.

ענין ב

(זיפה, כבוד, ואחר כן איה בלבוש ציד)

זיפה הן אַחַזָּה, לא אַדְעָה גם אַנִּי,

בפני שלומית תאר

דמה כמו נזעף, ואמנה אינו

מראה אשר נגיד בפניו חשק

עלז, ולא מוצק.

כבול אדוני, אלה

ילדי ידידות הם, כבד נודעו

"למזון תשוקה, אהבה וכסף;

"כי כל-אשר מהם נמלא נפש,

"נרעב אזי יותר ביותר שבע.

זיפה הנה אמת דברת.

כבול אדון. ראה איל מדלג שמה:

מה-טוב ובריא הוא! ירה, תפשהו!

זיפה איכה לעת טוב פה בקשתי באתי!

אמנם מקפץ הוא ורחוק לנו;

טוב, אחריו נרדף ונשיגנו.
מהר, רדף גם-אתה,
כבול!

אדוני, הנני בא.

כבול

עתה

זיפה

פה אעמד, אמשו, אשר קרבתני
אליו. אבל נסתר, ולא הגעתני
אותו בחצי; רויץ וקח החצי,

(איה באה)

אך הן ברגלי זאת למכשול באה.
מה אעשה? אלה? וכבול אנה
יבא וימצאני?

נפשי כלא רואה לזיפה אעש.

איה

כבול!

זיפה

אדוני!

כבול

למה

זיפה

עד פה תאחר שם ולא תשובה?

איה, קשת יום, הוי! ואנה שמת
תקנות לבכה? למה
תשאאי כאב אנוש? ועוד תמותי
על-לב אשר ממך כמו ממנות
ברח, ושונא לך ויפיה יבו,
מאס ביפעתך פטמאת דמן?
אך-מה, לבבי? מה-מזמותיך?
פי אעזב, חשבת,
זיפה, ידיד נפשי? תפשיק טרם

איה

ארץ לנסה פה ותבלעני.
יהיו ימי חיי מרורות שחת,
ארד ביגון אל-שאול מתחת;
אך אהבת זיפה בזרים סלה
לא תחליף נפשי, ולא אמירה.

עצה מזמות לי ודעת הבו;
 כי נבקה נפשי, ולא ידעתי
 מה תאחז ידי, ואת-מה תרף.
 הן קול בכי איה ודברי פיה,
 אם אהבה לא, רחמים העירו
 בי, מבלי אוכלה
 אעז ואתאפק; ואם אראנה,
 אם אשמעה פנים בפנים יחד
 את דברה אתי, ככר ידעתי
 כי יהמו מעי ולבי שמה
 ירף לעמתה, ובין ידיה,
 שדוד הלא אפלה.
 הנה אמונתה, אשר גם-עתה
 כי עז אני לה כה ואכזר סלה,
 לא תפצה אותי עזב לנצח, -
 כי אהבת לבי גמולה יהי
 משפט אמת אשפט. אבל אם ארא
 נגדי שלומית כי בשפתותיה
 כל-חן והוד הוצק ומכלל יפי;
 אם על לבבי אעל,
 כי על-שלומית רק חתן המלך
 אהיה, ועוד אמלך בארץ קדם, -

"כי לא! שמר!" יורני,
 "חלק שפת זרה ודברי פיה
 אל-נא לך ונעמו,
 פן בנעימים מר לך ישביעו":
 מה-תעשה, זיפה, הלום? מה-תעש?
 כי לקרב בלבבך נקרבו
 גם-זה לעמת-זה אמת וחשק.
 תגבר אמת, תגבר! ושח תחתיה
 חשק, אשר אל-כל-פנות מרשיע.

זיפה, ידיד נפשי, עדן תראני
 דלה כמו אנכי,
 חולת ידיותך,
 בל יהמו מעיך,
 בל עינך תחוס ותחמל פעם?
 היט, ידיד אכזר, ראה הביטה
 כי אין ככר נגרע וחסר מני
 ממותה כי מות, אשר תתמנה
 גם נאקותי אלה.
 אם נעזבים יקראו יזעקו

תועים בני עורב, הלא ימצאו
עונה לשונעתם; ולא אמצאה
עונה לשונעתי עזובה אני?

זיפה   איה אחותי, הן מרחם אני
על מחלתך זאת עדי אין-חקר.

איה   איה אחותך? פלא?
אך לו מרחם אתה

-      עלי, הלא חולה אשר היא עמה
לא הייתה איה.

זיפה   אני רחמתי;
אך לא אלהים אני,
כי אחבש מכה וארפא חלי.

איה   "הה! כי כאוטם און
"חרש באדם און.

זיפה   מה-עוד שאלתך, ומה ממני
תרצי עדן?

איה   לכה
כי תתנו לי.

זיפה   אך אני איככה
אוכל חסר לבב חשב מחשבת?

איה   זיפה, אהה זיפה! כבר נדעתי
כי שוא לבד אורע, וריק אקצורה.
לו נפשה הבין, כבר הבנת.
לא חפצה נפשי באבד אתה
את-לכה עלי; אבל כי תוסף
בלבכה השכל קנות ודעת,
כי מה לה טוב יבחנו עיניך.
בין חיקך את לכה שמרהו,
אך תתנו לי, כי לגס ופלא
ישכון בחיק לשנים
אחד לכם.

זיפה   לא כבר אמרתי,

כי לא אלהים אני,
כי לעשות אפליא?

איה אייה! כי פלא

רק לו יהי, יהיה; כְּבָר יִדְעָתִי
כי לענות, לא לעלוז ילדתי.

כבול זיפה, אדוני!

זיפה מה?

כבול כְּבָר בְּקִשְׁתִּי
עד עיפה נפשי, ולא מצאתי
את-הצד.

זיפה ארור יהי לנצח
איל אשר רדפתי,
כי רק למכשול לי ואבן נגף
היה.

איה וירע לך, אשר מצאת
מי אותך אתה, ויום ולילה,
תשמר כחותם על-לבכה סלה?
הן ממה, אכזר, מרחם נפש
הנוגעה עד מנת
איל אשר תאר הלא הנהו:
כי אותך נהג אשר אראך,
אולי מעט אבליגה.
היבט ידיד אכזר. ראה הביטה:
גם בהמות שדי וחייתו-ארץ,
רועי גבעות אלה,
אל-נאקות לבי אשר הרעימו

מבין נאות מרעם, בשיתי שמה,
גולה, שבעת רגז,
בדד, כאב נפשי, - הלא יעורו,
מרה לבכם לי, לחפש עפר.

זיפה הן רק דברים אלה
המנית תשואות שוא ודברי רוח.
אך מה עֵדוֹן מִמֶּנִּי
תרצי?

אייה	יְדִידוּתָהּ.
זיפה	אֶת-זֹאת לְבַד?
אייה	אֶת-זֹאת לְבַד
זיפה	אֵלַיךְ נָתוּן יְהִי, נָתוּן; עֲשֵׂי מִמֶּנּוּ אֶת כָּל-אֲשֶׁר-תִּרְצִי. הַגֵּם כָּל-אֵלֶּה אִין דִּי עֲדוֹן?
אייה	לוֹ נִפְשֶׁךָ יוֹדַעַת מָה עַל-נִקְלָה כֹּה בְדַבְרֵי פִיךָ תִּתֵּן, וְאִם לְבָךְ כָּלשׁוֹנֶךָ הִיָּה, הֲלֹא שְׂמַחָה אֲזֵ אֶעְלֹז הַיּוֹם.
זיפה	שְׂאֵי וְרַנִּי, כִּי כֵן כָּבֵר הוּא.
אייה	הֵה יְדִידִי, חֲשֶׁק אִין מִחֲבֵא לוֹ, אֲשֶׁר בּוֹעֶרֶת אִם-קִדְחָה, תִּפְרֹץ וְתִצֵּא חוּצָה.
זיפה	כָּבוֹל, וְאִם כֵּן נֶאֱבַד הַחֲצִי?
אייה	אֶת-חֲצֶךָ תִּדְרֹשׁ, יְדִיד!
זיפה	יְדַעַת דְּבַר, אַחֲוֹתִי, מִנּוּ?
אייה	כֵּן, אֲדַעָה, אַף אוֹתָךְ אוֹדִיעַ; אֶף-מָה שְׂכָרִי יְהִי?
זיפה	מָה אֶתְנָה?
אייה	מָה-תִּתְנָה?
זיפה	מָה אֶתֶן - אֶת שְׂאֵלִי.
אייה	הֲוֹ רַק יְדִידוּתָהּ.

טוב, אָתּוּנוּ לָךְ, רַק אַמֶּת הַגִּידִי.	זיפה
הוּ חֲצִיךָ אֶתִּי לְבַד הִנֵּהוּ.	איה
אִם-כֵּן תִּנֵּי אוֹתוֹ.	זיפה
לְמִי אֵלֶיךָ? אָבָה, אֲבָל לֹא אוֹכְלָה.	איה
מְדוּעַ?	זיפה
לֹא אֲדַעָה.	איה
מָה אֵלֶּה? לֹא תוֹכְלִי תָמוּ, וְלֹא תִדְעִי לְמָה?	זיפה
הֲלֹא אֶתָּה אֲשֶׁר מֵאִסְתָּ קִחְתוּ.	איה
- אֲבָל אֶחָשֵׁב אֲשֶׁר תִּהְיִינָה חִידוֹת לְבַד מִלִּיךָ.	זיפה
לִירוֹת צָבִי חֲשַׁבְתָּ, וְתוֹר לְבַד חִיָּה הַלּוֹם אוֹבְדָת; חִיָּה אֲשֶׁר פֹּה אֶל-בְּרֵק חֲצִיךָ אוֹתָהּ לְמִפְגַּע שְׂמֵתָ.	איה
לֹא שְׁלֵמָה חִידָה עֲדוֹן הַלְזוֹ? חֲצִי תִנֵּי אֵלַי. הֲלֹא אֶמְרִתִּי כִּי רַק מְשֻׁלִּים אַתָּה הַלּוֹם מוֹשְׁלָת.	זיפה
הוּ עֵינֶךָ - קוֹשְׁתָּךְ, מִבְּטָךְ - הַחֵץ אֲשֶׁר הִכְנִי; הַחֵץ אֲשֶׁר אָבָה, וְלֹא אוֹכְלָה, כִּי כְּאֲשֶׁר לִי הוּא יְהִי אֵלֶיךָ. מֵה-יִפְלוּ פְּנֵיךָ? כֹּה יִחַרְרָה לָךְ? כֹּה לָךְ יִרְעַע? כִּי-אִם לְעֵנֶג לֹא לְנִגַּע יְהִי יִפְגַּעְךָ אֵלַי צָבִי הוֹדָךְ.	איה
הוּ מִחֲרוֹנִי מִהָרִי וְנוֹסִי, פֶּן אֶחָרִי חֲמָה נִקְמָה תִּתָּא.	זיפה

בָּךְ גַּעְלָה נַפְשִׁי, מְשׁוֹכָה, סָלָה,
אִשֶׁת כְּסִילוֹת בּוֹגְדָה סוֹרְרָת!

אייה כי אלקה מפה?

זיפה ואם תוחילי,
תראי.

אייה ומה אראה?

זיפה הלא תדעי.

אייה על האדמה פה, אדמה, טרם
אותי נפול תראה.

זיפה ורק פו יהי
אם תשבי עוד כה.

אייה יהי! פי מות
ינעם לנפשי מחיותה סלה;
אף פי ביד זיפה אשר אהבתי.

זיפה טוב אלקה אנכי.

אייה אן לקתה, זיפה? ראה אם-אין;
את חצה אתי ראה, הביטה,
אם לא בידוי הוא.

זיפה אחותי, למה? –

אייה לא עוד משוכה אני,
עתה אחותך?

זיפה למה
אותי תעני כה להכעיסני?
אנא תני חצי.

אייה ראה איככה
מאין אמונה לבך ינוע.

זיפה אם את לבבך יש, תני החצי;
אם לא, לכי.

איה
אלה, ורק למנות
אלה, וקץ אשימה

-
אל-שוא וגונותי, ברדתי שחת.
אם חצה מאס ללבי הנה
חיים ושלום תת באור פניך;
תן בעז אפך
מותו להשקיט כל-כאביו יחד.

ענין ג

(עד ושלומית בגן שלומית)

עדה
אמנם משיכי נפש
כל תוצאות חציר ודשא המה.

שלומית
"נשמת אלהים היא אשר ילדה
"בין רחבי שמי, בבלתי שמה
"גדר אשר ישים לרחבם קצה,
"כי גם ברדתה פה בחדרי בטן
"תמאס במקום צר קצר ידים;
"כי לא בביתה נסתה באלה.
אך-מה? אהה! טוב לה אשר לא תרא
כנפי פני חמה ואור ירח!
כי על פני חמה ואור ירח
עלז יהי שבתה בהדרת קדש,
בל-תעבר עליה
כוס אוררי יום, התדשים הנה
כל יום ביומו לבקרים סלה.

עדה
לא לה, שלומית, אלה
דברי קשי-ימים, ואת בת-מלה,
למלה לבד ילדת.
דבר כזאת הניחי
אל-מי במשפט כה לדבר ירב

שלומית
מי-זה במשפט כה ידבר?

עדה
למה
זאת תשאלי? האם מעטים המה
האובדים היום ומרי נפש?
חיד הלא איננו
היום אשר ימר וישבע רגז.

שלומית
העלם הלא תאבי דברך מני,
אך אין לאל גדר.

עדה
הבלים אלה
לא עוד אני אמרתי,
כי אם-אשר כזאת דבר בת-מלך-
לא-אדעה מדוע?

שלומית
אמנם, אחותי, עוד עצור לנצח
לא יכלה נפשי מרי מליה.
לו באמונתך, עדה, נשבעת
בל-יעלו על-פיו דברי אלה,
לך אמרה הייתי
דבר אשר לי.

עדה
כי אספר אני
מה-תאמרי אלי? הלא ידעת
משפט עדה אתך.

שלומית
כבר ידעתי.
עמה דעי, אחות, אשר הנני
היום שבורת רוח,
מרה, וכמעט גם כבר אבדת.
אם את-לבבי אןפרה, אשיחה

-
כי עוד לזיפה נער,
מכל תבונה ריק, כסיל ובער,
אשה שלומית תהי,
לא-אדעה מה-ענג
לי יערב, מה-מגד
ימתיק בפי עוד, אם מרי מלאתי.
הה! כי לבבי, גם בטרום באו,
ידע אשר תקרינה
אותי כאלה תהפוכות און,
מיום עבור הקול בארץ קדם,
המר והנמק לנפשי נצח.
אך קלתי אם למגדל-אין
תבא, כבר ידעתי
כי רק רסיסים ארצה
פל, ועוד ישוב לאין סלה.

-
בין דברך דבר, להכתידני
תרצי, אבל לא-תוכלי; אך פעם

אמרי אשר אבין, ומי בן-מלך?
כזה אשר אמרת?

עדה
אם זאת אגלה, אחרי-כן מני
תמנע שאלתי.

שלומית
כחפצך אעש.

עדה
אמנם ראי כי לא-בתרמית שקר
אותי תפתי.

שלומית
לא בתרמית שקר.

עדה
השבעי.

שלומית
נשבעתי.

עדה
כי תעשי את כל אשר אליך
אמר.

שלומית
ורק כי לא רחוקה תהי
או נשגבה ממני,
מה-תשאלי.

עדה
לא נשגבה.

שלומית
נשבעתי.

עדה
הן בן-מלכים זה אשר אמרתי
שלום.

שלומית
ולמה לו מרורות אלה?

עדה
זה תוכלי הבין ובלתי דעת.

שלומית
אך-מה לנפשו טוב, אשר ייניח
מה לא אחוז יוכל, ומלב אלה
הסר תשוקות שוא, אשר תוחלת
מהן כבר עבדה;
מה תשאלי עתה?

עדה
ראי נשבעת
לתת שאלתי.

שלומית	אמת נשבעתי, אך שאלת אמרי ואשמענו.
עדה	אשאל אשר אחת לבד תואילי את דברו לשמוע.
שלומית	הנה שאול הקשית, עדה, ממני. לא נשגבה זאת.
עדה	למה? לו נודעה כזאת אשר דברתי עמו דברים אלה, מה-יעשה אבי? לאש אכלת אחת כבוד דתי הלא נתנה.
עדה	מה יחלש לבך?
שלומית	וחלש יהי, כי יחזיק חיי.
עדה	אבל נשבעת.
שלומית	אם לא רחוקה היא כבר אמרתי
עדה	לא תאמרי לו, רק אשר יניח
-	אלה תשוקותיו באין תוסקלת. אמרי, ויגוע. זאת לבד.
שלומית	הנניחי אנא, עדה, את-אלה.
עדה	אך אם אשר דברת לא את, שלומית, תשמרי, גם-אני לא אשמרה את-דברי אליך. שלום!
שלומית	עדה, שמעי.
עדה	ואיך ידעו? הנה באחד הסלעים נחננו

נְהִיגָה לְכָד.

שלומית
אָמְנָם, עֲדָה, תִּשְׁמְרֵי
כִּי יַעֲמֹד מִנְּגֵד,
הֲרִחֵק כְּאַמַּת-אִישׁ, לְדַבֵּר שְׁמָה.

עדה
טוֹב, יַעֲמֹד מִנְּגֵד,
הֲרִחֵק כְּאַמַּת-אִישׁ, לְדַבֵּר שְׁמָה.
מָה עוֹד שְׁמוֹרוֹת תַּעֲשִׂי אֵלַיךְ?

שלומית
לֹא עוֹד.

עדה
אָכַל מְתֵי

שלומית
אֲנִי גַם עָתָה.

עדה
טוֹב, גַּם אֲנִי.

שלומית
אָף אָנָּה?
כִּי גַם-עֲדוֹן אַחֲרָת
אָכָה

עדה
עֲדוֹן תֹּאכְבִּי?

שלומית
עֲדוֹן רְצִיתִי
כִּי תַעֲשִׂי עַד-יֵאֱמִין כִּי אֵינִי
בָּאָה לְדַבֵּר-לוֹ, וְלֹא יִדְעֵתִי
דְּבָר.

עדה
וְגַם זֹאת אַעֲשֶׂה.

שלומית
אָף אָנָּה?

עדה
הִנֵּה הֲלֹא יוֹם צִיד
מִחָר; לְכִי גַם-אַתָּה, וְשֵׁם תוֹחֵלִי
רַק עַד-אֲשֶׁר יִחְלוּ;
וּבְעוֹד עֹמְלִים הֵם בְּצִידָם, בָּאִי
בְּדָד לְרֹאשׁ הַהָר, אֲשֶׁר מִשְׁגִּיחַ
אֶל-מוֹל-פְּנֵי הַנֶּחַל;
מִשֵּׁם כְּבָר נִרְאָה דְּבַר הַצִּיד:
כִּי גַם אֲנִי אָבֵא וְשָׁלוֹם יַחַד,
גַּם מִבְּלִי יִדַע הִיֹּתָךְ שְׁמָה.

שלומית טוב

עדה
הַנְּנִי הוֹלֶכֶת
עִתָּה לְבֵית אָבִי, וּמִחֶר נַעֲשֶׂה
אֶת-כָּל-אֲשֶׁר דִּבַּרְנוּ.

שלומית
מִחֶר יְהִי; עִתָּה לְשָׁלוֹם לְכִי.

ענין ד

(ערי הקוסם מתחפש בבגדי רש ועדה הולכת לביתה)

ערי
עֲלֵמָה, עֲשֵׂי-נָא חֶסֶד,
כִּי-דָל וְאֶבְיוֹן אָנִי;

-
אָנָּה תְּנִי פֶת-לֶחֶם,
כִּי זֶה-שְׁנַי יָמִים אֲשֶׁר כָּל-אֶכֶל
לֹא-בָא לִפִּי, עַד-כִּי כָּמַת הַנְּנִי;
חִמְרְמוּ מְעַי וְעֲצָמֵי חָרָה.

עדה
עַד נִאֲמֹן פְּנִידָה,
כִּי כַחֲלָלִים שְׂכָבֵי הַקֶּבֶר
כֵּן נִפְלוּ, נִזְעָכוּ.
אֲמַנָּם בְּיַדֵּי אֵין
דָּבָר אֲשֶׁר אֲתַנֶּה.
אִם אַחֲרֵי תָבֹא לְבֵיתִי, שְׁמָה
אֶת-נַפְשְׁךָ אָשִׁיב.

ערי
אָנִי אֲבֹאָה.

עדה
מָה-אַרְצָךָ? מָה-מַעֲשִׂיךָ?

ערי
אָנִי
מָהוּבְרֵי שְׁמַיִם.

עדה
כָּרוּךְ יְהִי בּוֹאֶךָ.
אִם-כֵּן רָאָה קֶצִי, וְאִם אֶצְלִית.

ערי
מָה-יּוֹם אֲשֶׁר יִלְדָּתָּ?

עדה
רְאוּשׁוֹן, בְּאוֹר הַבֶּקֶר.

ערי	גִּדְף תַּנְיִי.
עדה	הַבֵּט.
ערי	אֲבָל אֲבִיטָה אוֹתוֹת אֲשֶׁר לֹא-טוֹבוֹ. מְקוֹסָמִים הַשְּׁמָרִי כִּי - -
-	-
עדה	לְמָה?
ערי	כִּי אֲחֻזָּה בְּהֶמָּה חוֹשֵׁב לְהִרְעֵ לָךְ, וְגַם יִרְעֵ.
עדה	הֵן מְנַהֵם נֶבֶל וּפּוֹעֵל אֲוֶן אֲחַד מְרֹדֶף אֲחֵרֵי הַנְּהוּ. אִךְ יֵשׁ לְאֵל יְדוֹ לְהִרְעֵ?
ערי	יְהִי
עדה	כְּזֹאת יְהִי?
ערי	הֵן עֲתָה.
	(יאחזנה בצוארה)
עדה	מֵה-תַעֲשֶׂה? הַנִּיחָה.
ערי	עֲתָה, עֲדָה, אֲנִיחָה. הַתְּדַעִי מִי אֲנִי? לֹא-תִזְכְּרִי עָרִי אֲשֶׁר מְאַסְתָּ, נֶבֶל וּפּוֹעֵל אֲוֶן?
עדה	מֵתָה אֲנִי! אֲנֵא, יְדִידִי, הֲרָף.
ערי	אֵל-תִּירָאִי, כִּי לֹא עֲדוֹן תַּמּוֹתִי. אֲנִקְמָה מִמֶּךָ קְלוֹנֵי טָרֵם, אֶת-תַּאֲוֹת לִבִּי בְּבִשְׂתֶךָ אֲעַשׂוּ, אֲחֵר בְּשִׁרְךָ מֵאֲכָל אֶתְנָה אֵל-בְּהֵמוֹת שָׂדֵי וְעוֹף שָׁמַיִם. לֹא-אֶתְּ, עֲדָה, הַיּוֹם מְקוֹר הַרְשָׁעוֹ, בְּבוֹגְדִים שָׂרְתִי?

עדה
הִנֵּה עֵדָה אָנֹכִי,
אוֹתָהּ, אֲשֶׁר מֵאֵז סִגְלַת-מְלֶךְ

-
אֶל-נִפְשֶׁךָ הֵיטָה.
אֵיךְ נִהְיִתָּה כְּזֹאת, אֲשֶׁר אָשׁוּבָה
אוֹיְבֶיךָ, מִרְמָס לְכַף רַגְלֶיךָ?

ערי
לִי תִשָּׂאֵלִי? רִשְׁעֶךָ הֲלֹא תִשָּׂאֵלִי,
זוֹנָה נְצוּרַת-לֵב; כְּבָר שְׂכַחְתָּ
כָּל-תּוֹעֲבוֹת אוֹנֶךָ וְתִזְנוּתֶיךָ?

עדה
זוֹנָה עֵדָה?

ערי
הִנֵּה פְּלָאִים אֵלֶּה
אֶל-לֵב תְּמַיִמַת נִפְשִׁי!

עדה
אָנָּה, יְדִידִי, הֶרֶף.

ערי
הוּי בּוֹגְדָה, סוֹרֶרֶת,
אוֹתִי יְדִיד עוֹד תִּקְרָאִי? מִרְשַׁעַת,
אֵיךְ לֹא-תִכַּסֶּף בְּשֵׁת?
אֵךְ עוֹד מְעַט תִּדְעִי
מֵה-לֶךְ יְדִידוֹת, בְּהִשְׁכִּי אָנֹכִי
עַל קְדוֹקְדוֹ הַיּוֹם חָמַס כְּפִיךָ.

עדה
אוֹי גְּרָגְרוֹתִי! אוֹי!

ערי
וּמֵה תִצְעָקִי?

עדה
אֶפְחַד וּמֵר אֲזַעַק אֲשֶׁר סַחֲבָת
אוֹתִי בְּצוּאֵרֵי כַחֲמַת אֶרֶץ.

ערי
מֵה-זֶה אֲשֶׁר עָשִׂיתִי?
חֲבוּק יְדִידוֹת הוּא, יְדִידֶךָ אֵינִי?
אִם-תּוֹכְלִי תִנוּסִי.
אִם קְדוֹקְדוֹ תִגִּיחִי
בֵּין אֲצַבְעוֹתַי פֹּה, אֲזִי תִלְכִּי.

-
-
עדה
אָנָּה חֲדַל, עַד-כִּי אֲדַבֵּר רַגְעַ.

טוב! דברי.	ערי
אך הָרַף.	עדה
מה? דברך עתה בצנאר יהי? פיה או לשונך לא-בידי המה.	ערי
איכה אדבר? ואני על-אָרֶץ, ובינך נתפשת? אנא מעט הנחה אותי	עדה
אֲשֶׁר אָנִיחַ אותך? באחת המערות אלה אותך הלא אביא, ושם תדעי ערי ידידך, מה אהביו המה.	ערי
איה לכה יוכל עשות כאלה אל היתה יום אהבת נפשך? אנא זכר, ערי, אשר הייתי מחמד-מאור עיניך. אנא זכר כי בשבי הלכת, ערי, לאור חצי, אשר עלת מאז בבין-שדי והתענגת. איכה שפטים אלה בי לעשות תוכל, ותשחיתני? לא לכה ברזל! נחושה אינו!	עדה
אך עברו שנים, אשר אמרת לי, בוגדה סוררת, נבל ופועל און!	ערי
ערי אדוני, אם ידיד מאסת כי אותך אקרא, אמת חטאתי. אודה עלי-פשעי, ופה הנני מרמס הדום רגליך, כי רחמים אשאל, סליחת חסד. אם אותך בזיתי, כפר עוני נא, ושפחתך עוד-כל-ימי חיי אהי לנצח; אסור למשמעתך,	עדה

את-כל-אשר תאמר עשות אחישה;
את מאות לכה,
מתי אשר תחפץ, אמלא אני;
אכן חדל, אל-עוד נקמה תעש
בי, כי לך יאבתי.
כי אם-אשר אנוסה
תפחד להניחני,
ציצת קנאותי אחז, אל תרף;
כי אתה אל-כל-אשר תפצת
אבא ואתן את-שאלתך.

ערי טוב! אעשה כה כאשר דברת.
(יקחנה בקווצותיה)

עדה אם לכה חפץ, לכה נבאה
אל-המערה זאת אשר סבוקה
אלה ברושים, אלה
שטה הדס וארז;
נתעלסה שם, נשמחה נגילה.

ערי גלה.

עדה וכה תנחני
בנחות ברסן סוס?

ערי לכי, גלכה.
פה נשבה.

עדה לא פי בתוף החדר
לך במערה.

ערי באי

(יבא במערה: ובבואו יפול בבור אשר שם
מכוסה בעשב)

עדה לך לתרפות עד-שאול מתחת.
אם חיש מהרה לא בגד אחזתי
בצאלים האל, כבר ירדתי
שם אתריו גם-אני.
אך טוב אשר מפה גדוד ארתיקה,
פן עוד ברוב חטאת קסמיו יעל.

חלק שלישי

ענין א

(שלום ושמעי, ואחרי כן שלומית)

שלום
הוי הררי עולם נעימי שבת,
סתרי נאות שלום, אשר לבטח
בדד הלום תגבהו;
מה-יקרו לי אלה
חפזת אשריכם משיבות נפש!
"מה ארמנות שרים והיכלי מלך,
"ערים בצורות רחבות ידיים?
"כי רק-מרורים סגרו בהנה.
"ברבות זקבם, ירב
"אויב בקרבם, כי לרגלם רשת
"יכרש, ולא יחדל עדי-יפלו.
לא-כן מנוחות שאננות אלה,
כי קול תרועת נשק,
קול נוגשים, קול ריב ומצת-פצע
מנה גדוד הרחיקו.
"נפשות עניים בעטף עלימו,
"אל-ירכתי אלה בשכבם ארצה,
"מקול דממה זאת אשר יפוח
"מבין-עפאים בהמות הרוח,
"הנה יחי רוחם, ושם ישכחו

"גם-כל מעוף צוקה, ורישם עשר.
"הן תוצאות חציר ודשא אלה
"חלקי נעימות גן-אלהים המה;
"כי גן הלא גם-הוא אשר מקדם.
זאת נחלת אשר אנוש בארץ;
כי מבלי יגון וצרה בטח
תחת תאנתו, לצל מחרב,
ישכב בבין חציר, ורחב סלה
לבו בשמחתו באין מרשיע.
מה אוצרות זקב יקר ועשר,

כְּסֵאוֹת לְמִשְׁפָּט, לְמַלְכִים כְּתָר?
 "הֵן אוֹצְרוֹת אִישׁ בֵּית אֲסוּרִים הֵמָּה
 "אֶל-לֵב אֲדוֹנֵיהֶם, וְנִחַתוֹם שָׁמָּה,
 "אִם יִשְׁבוּ, אִם יִלְכוּ, אִם קָמוּ,
 "אִם גַּם-יִשְׁנִים הֵם וְאִם יִקְיצוּ.
 "אוּ-מָה מְשׁוֹל וְנִזְר,
 "אִם-לֹא עֲבוֹדַת פְּרָד?
 "כִּי עוֹל מְדִינוֹת אֶלֶף
 "שְׂכָמוֹ לְבַד יִשָּׂא, וּמָה גַם-אֵלֶּה?
 "מֶלֶךְ בְּכֶסֶאוֹ הוּא אֲנוּשׁ בַּשַּׁעַר,
 "נֹצֵב לְעֵינַי כָּל אֲשֶׁר יָבוֹאוּ,
 "מִי יִשְׁתַּחֲוֶה לוֹ, וּמִי יִבְזֶהוּ.
 רוּעָה עֲדָרָיו נֶעַר,
 מֵה-טוֹב מְנַת חֶלְקוֹ, וּמֵה-נַעֲמָה!
 בֵּין מְקַלְאוֹת צֹאנֹו מְנַהֵל יִלְדָּה,
 הַלוֹף וְרִץ וְשָׁב; בְּעֵינָיו נֶגֶל,
 פָּנָיו וְלִבּוֹ תוֹאֲמִים יִשִּׁישׁוּ.
 בֵּין צֹאֲלִים יִשְׁכַּב, וְהוּא בִטָּח;

דָּל הוּא, וְאֵף שָׁמַח.
 לֹא-נִעְנָה רוּחוֹ בְּאוֹת כְּסֶף,
 לֹא-חִשְׁקָה נַפְשׁוֹ יָקָר תַּפְאֲרָתוֹ.
 אִם קוֹץ וְדַרְדַּר מֵאֲכָלוֹ יְהִי,
 כִּי טוֹב לְכַבּוֹ הוּא, בְּפִיו יִמְתִּיקוּ.
 עַל-מִשְׁכְּבֵי עֵנָיו בְּשִׁכְבוֹ לְיָלֵה
 יִמְצָא מְנוּחָתוֹ, וְחִדֵּשׁ בִּקְרָה
 פְּרָחַי בְּחִוּרוֹתַי, כְּחִדֵּשׁ נֶשֶׁר.
 אִם-נִמְלְאוּ שְׂדוֹת וְאִם נִשְׁמוּ,
 אִם יִלְכְּשׁוּ קַדְרוֹת וְזָרִם קָטָב
 שְׁמִי, וְאִם יִרְעִימוּ,
 לֹא זָע לְכַבּוֹ בּוֹ, וְלֹא יִנּוּעַ.
 לֹא אֲרַבִּים יִגּוֹר, וְלֹא יִקְוִמוּ
 עַדִּי שְׁקָרִים בּוֹ וְשׁוֹא יַפְחַח:
 דָּל הוּא, וְאֵף שָׁמַח.
 עַלְמָה אֲשֶׁר תִּיטֵב בְּעֵינָיו שָׁמָּה,
 עַלְמָה אֲשֶׁר תִּתֵּן לְחֶלְקוֹ חִשְׁקָה,
 בָּהּ יַעֲלֶז לְבוֹ, וְהִיא כְּמָהוּ
 בּוֹ יַעֲלֶז לְבָהּ, וְלֹא יִדְעוּ
 רַק תַּעֲנוּגוֹת סְלָה;
 כִּי זֶה לְעַמַּת זֶה, וּמִפְּחִיד אֵינוֹ,
 יִתְעַלְסוּ יִתְעַנְּגוּ לְבִטָּח.
 אִם עֵיפָה נַפְשׁוֹ, בְּבֵין שְׂדֵיהָ

ישכח עמלו, כי לאור פנייה
את כל-עבודתו כבר זינח:
דל הוא, ואף שמח.
מה-טוב מנת חלקו, ומה-נעמה!
איכה בכל לבי בחלקו חלק

נפשי אני אמירה!
אף שם ראה שמעי. ידידי, תחי!
מה-אתה אלי בשורה?

אפס.

שמעי

אף מה לנפשי, אוהבי, עשיתי?

שלום

עתה אספר כל-אשר עשיתי.
דע כי בכל פחי כבר בקשתי
למצא, וגם מצאתי
רעה ליפתה,
אשת צפון לבה ומסתריה;
כי כל אשר אליה
אמר, תדבר לה, וכזה ירב
לנחות שלומית באשר תפצה.

שמעי

אחי, ביום קראך
תמצא צדקה, באשר עשיתי.
אף מי רעותה זאת?

שלום

הלא ידעת

שמעי

הבת עדה?

ידעתי.

שלום

אותה שלומית אהבה עד-נפש
כל תעלומותיה
רק-לה לבד תגיד; ולה דברתי.
אף-תקצה כף לי כבר, ותאמר
כי כל-אשר תוכל להועילך
לא-תעזב; ותלך

שמעי

אל-בית שלומית אז, ועמה שמה

מה-דַּבְּרָה לֹא אֲדַעָה אֲנֹכִי;
אֶךְ אֲחַר־י-כֵּן שָׁבָה,
לֵאמֹר אֲשֶׁר נָבֵא כִּהְיוּם הַנֶּה,
כִּי אֲחַר־יִנּוּ בָּאָה.
אֶךְ נִשְׁבָּה פֹה עַד-אֲשֶׁר נִרְאָה;
כִּי עָמְדָה תָּבֵא לְהָר הַכִּינֹה
לְהִיּוֹת שְׁלוֹמִית שָׁם.

שְׁלוֹם אֲבָל עַד-אָנָּה
נוֹחִיל הַלּוֹם.

שְׁמַעִי הִנֵּה מְעַט, חֲשַׁבְתִּי.

(שְׁלוֹמִית בָּאָה לְבַדָּה, וּשְׁלוֹם רוֹאֶה מֵרַחוּק)

שְׁלוֹם אֶךְ הֵן שְׁלוֹמִית שָׁם לְבָדָד בָּאָה;
עָתָה לְנִגְדָה אֵלֶכָה אַרְוָצָה.

שְׁמַעִי אֵל-נָא, יְדִידִי! עַד אֲשֶׁר אֵלֵינוּ
תָּבֵא עֲדָה, שָׁב; כִּי כָבֵר נִשְׁפָּעָה
לְבָא, וְתָבֵא.

שְׁלוֹם אֶךְ לְכִבֵּי אֵינוּ
יָכֹל לְהִתְאַפֵּק.

שְׁמַעִי יְדִידִי, שׁוּבָה,
שׁוּב נָא, יְדִיד.

שְׁלוֹם הַנִּיחָה.

(יְרוּץ לְקִרְאָתָהּ, וְהִיא שָׁבָה לְאַחֲרֵיהָ וְנִסָּה)

מה-תִּלְכִּי? מַה תִּירְאִי? אֵינֶנִּי
רָץ לָךְ, שְׁלוֹמִית לֹא; רְאִי, הִנְנִי

רָץ לְהֵלֶךְ עִם-הַנְּתַלִּים יָמָה,
לְשִׁית לְחַיֵּי קִיץ, וְאַכְלָה שְׁמָה.

(יְרוּץ עַל הַנַּחַל לְטַבּוּעַ בּו)

שְׁלוֹמִית מַה תַּעֲשֶׂה? שְׁמַעִי, מְהֵרָה רוּצָה.

(תְּרוּץ וְתֵאחַז בּו)

אָנא עַמֵּד, שְׁלוֹם.

שלום
לְחַבֵּק עִתָּה
אוֹתִי לְבֵד הוֹאִילִי;
כִּי מִבְּלִי הַנִּיחַ
אוֹתִי בְּאַחַת מוֹת, פְּעָמִים אֶלֶף
יָתוּן קוֹשֵׁי-עָרְפוֹ לְנַפְשֵׁי מוֹת.
מֵתָה אָנִי. שלומית

שלום
כֹּה יִחַרְהָ אֶלְיָךְ
כִּי אֵל-כְּאֲבִי קִיץ אָנִי אֲשִׁימָה?

שלומית
מִי נִחַדְךָ עַד-אֶלֶּה,
אֵת נַפְשְׁךָ לְתַת לְבוֹגֵד נִחַל?

שלום
הוּא יַעֲלֶת הַחַן, עֵדוֹן תִּשְׁאַלִי?
שְׁלוֹם, קוֹשֵׁה-יוֹם, הוּא! וְחַיִּים לָמָּה
אֵל-נַפְשְׁךָ יָתוּן, וְאֵבֵד אֶתָּה?
בֵּין-מוֹקְדֵי תִפְתָּה הֲלֹא הַנֶּגֶד,
גַּם מִבְּלִי תִרְדַּד לְגִיּא צִלְמוֹת.

שלומית
מֵה-טוֹב לָךְ יִהְיֶה וּמָה תִשְׁפִּילָה,
לוֹ תַעֲזוֹב מְלָכֶת
עוֹד אֶחָרִי! כִּי מָה תִבְקֹשׁ מִנִּי?

שלום
כִּי תִשְׁמְעֵי אַחַת דְּבָרֵי טָרָם
אָמוֹת.

שלומית
כָּכָר שְׁמַעְתִּי.
זֶה נִתְּנָה אֵלֶיךָ,
עַד-לֹא-שְׂאוֹל אוֹתָהּ, שְׂאֵלְתָךְ.

שלום
מִר מִדְּלִי זֶה, מִמְּצוּלָה דְלָךְ,
אֵת כָּל-אֲשֶׁר אֶסְגֹּר בְּחַדְרֵי בָטָן.

שלומית
גַּם-זֹאת לָךְ אֵתוֹן, וְאֲשַׁמְעֶךָ;
אֵךְ כִּי מַעֲט מְלִיךָ
יִהְיוּ; וְעוֹד אֶחָרֶת:
כִּי אֶחָרִי דִבֵּר אֲשֶׁר תִּפְצֹתָ,
תִּלְךָ, וְלֹא-אוֹסִיף רְאוֹת פְּנִיךָ.

שלום

הוי אהבת נפשי! כבלים אלה
מי זה נשוא יוכל, אשר תשימי
אל-לב כאש בוער נגוע חשק?
כי אאהב, גם מאשר אהבתי
חיי ונפשי סלה,
אותך, שלומית, יענו יגידו
סלעי גבעות אלה;
כי נוטפים כמעט כבד נמסו
מנחלי דמעה אשר עלימו,
נקושה ומר, שפכתי.
יגיד יגוני זה אשר נחני
לשית מרוצת נחל
תכלית תשוקתי, לחיי קצה.
הה! כי כצל עובר, כמסב עין
היה מאור יומי; ונטה פתע
לקראת מבואו, לערב לנצה.
הן גם-אני ידעתי

-

כי אתרי בואו כבד אבדתי
כל-מסעדי תקנה, אשר לזרח
ישוב ונגה עוד; וכן נחמתי.
כלה כבד גמתי,
אם כוכבי נשפי בזאת חפצו
לתת מנת כוסי דאגה סלה:
הן ימתקו-לי כל-מרורות מות
כי על-שלומית אל-לבבי חלק
ינתנו, אם זאת לבד אשיגה,
כי אף במותי רחמים יופיע
נגדי מאור עינייה.

שלומית

הנה כבד כל-חפצה דברתי.

שלום

הוי יעלת החן, לבב האבן!
הן יחזו עיניך,
לא-כבדו אונך,
הנה בכשר רק ודם רשמת,
הן מאנוש ילדתי:
איה רחמים ממך נדוד הרחיקו?
פטיש יפוצץ סלע,
ישרש ארזים רוח,
יבל גבה הרים ברעש ארץ,

וּלְכַב שְׁלוֹמִית עַז יְהִי לְנֹצֵחַ?
אָנָּה, שְׁלוֹמִית, זֹאת לְמִזְעָר תְּנִי:
אֲמַרִי לְשָׁלוֹם: "מוֹת", וְאִז אָמוּתָה
עָלִז וְטוֹב לֵב כְּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ.
לִבְד עֵדוֹ תִקְשִׁי? עֵדוֹ תִמְאַסִּי
תַּת מַעֲנָה אֵלַי? עֵדוֹ תִדְמִי?

שְׁלוֹמִית

שְׁלוֹם, לְהִסִּיר אֶת-תְּלוּנוֹתֶיךָ
וּלְכַעְבוֹר תִּדְעָה
כִּי שָׂאָה לְבַד תִּשְׁקֹד, וְתַעֲזֹכְנוּ,
אֲרָצָה לְהַשִּׁיב לָךְ, וְהִסַּכְתָּ עִמָּה.
הִנֵּה תִדְמָה אֶתָּה,
כִּי מִבְּלִי אֲדַע לְרַחֵם, אֲנִי
הַיּוֹם לְאַכְזָר לָךְ; וְתִקְרָאֲנִי
עַלְמָה קֹשֶׁת-עֲרֻפָּה, לְכַב הָאָבוֹן;
אוּלַּי לְקוֹלוֹת אֵלֶּה
אָשׁוּב לְרַחֵם כְּאֲשֶׁר חִפְצָתָּ.
אִךְ זֹאת שָׁמַע נָא וְאֲמַרִי בִּינָה.
לוֹ רַחֲמִים כָּאֵל, אֲשֶׁר תִּדְרָשָׁה
מִנִּי, לָךְ נִתְתִּי:
לֹא זֶה שִׁכְרִי יְהִי,
לְפָנַי בְּנֵי-עִירִי בָּאֵשׁ אֲכַלֶּת
עַמִּי כְבוֹדֵי שׁוֹב עֲרַמַּת אֶפְרָי?
וּלְךָ חֲמַת אָבִי אֲשֶׁר בּוֹעֶרֶת
בְּבָלִי נְקוּם לֹא תִכַּל
"גַּם כָּל-מְרַחֵם כָּל מְרַחֵם אֵינּוּ.
"כַּמָּה בְּרַחֵם רַחֲמִים יִשְׁחִיתוּ,
"כִּי רַחֲמֵיהֶם רַק לְאַכְזָר הֵמָּה.
"חוֹלָה אֲשֶׁר יִגִּיעַ
"עַד-שְׁעָרֵי מוֹתוֹ, וּבִקְשׁ אֲכַל,
"בִּקְשׁ וּבִכָּה אֲכַל
"מִשְׁחִית לְנַפְשׁוֹ, רַחֲמִים נִקְרָאָה
"אֵלַי נִתּוֹן אוֹתוֹ, אֲשֶׁר-עַד-רָגַע
"יֵאָכֵל וְיָמוּת, הוּא בְּפִיו עוֹדְנוֹ?
"כַּמָּה יִרְפָּא חֲלִי

"מֵר מְמַרְרוֹת רַעַל;
"וּדְבַשׁ לְחֹךְ אִישׁ, לַעֲנָה לְנַפְשׁ!
"אוּבָד לְכַבוֹ, כְּאֲשֶׁר רָאִיתִי
רֵץ אוֹתָךְ לְטַבֵּעַ,
אִז גַּם אֲנִי מִהֲרַתִּי,
כִּי רַחֲמֵי נִכְמְרוּ,

לַתַּת יְשׁוּעָה לָךְ לְהַצִּילֶךָ.
 הֵן רַחֲמִים כְּאַלֶּה
 לַתַּת לָךְ יְכַלְתִּי,
 וְאַתָּנָה; מִבְּלַעַד־מִן אֵךְ הַכֵּל
 אוֹתָם דָּרֵשׁ, אוֹ כִּי תִיחַל לְמוֹ:
 הַרְבֵּה רַחֲוִקָה מִמֶּךָ, נִפְלְאוֹה
 הַרְבֵּה תְּשׁוּקָתָךְ;
 לֹא יִתְנַנֶּה אֵל, וְאִישׁ בְּאַרְצוֹ,
 וְכַבּוּד שְׁלוֹמִית יִשְׁמְרֶנָּה סְלֵה.
 "כִּי מִכְּבוֹדוֹ אֵין
 "שׁוֹמֵר לְאִישׁ נִכְבֵּד יְקַר הַרְוִחַ.
 אִם תֵּאַהֵב אוֹתִי, אֶהֱבֵב בִּי אֶלֶה
 דְּתִי כְּבוֹדָה, מִשְׁפָּטִי בַת-מֶלֶךְ.
 יִשְׁעִי, אֶהֱבֵב חַיִּי; וְהִשְׁקִט אֶתָּה,
 אִם לְבָךְ יִבִּין וְאִם תִּכְמַת.
 הִשְׁקִט, וְלִשְׁקִט גַּם-אֲנִי תִנִּיחַ.
 הַרְחֵק נְדוּד מִנִּי, וְעֲלֹז תַּחֲוִי,
 אֵל נִפְשֶׁךָ תֵּאַבֵּד, וְאֵל תִּמּוּתָה.
 "כִּי זֹאת תְּבוֹנַת אִישׁ תְּבוֹנוֹת, דַּעַת
 "מָה יַעֲרֵב הַנִּיחַ,
 "אִם בְּעָרֵב יֵרַע.
 הַשְׁכֵּל חֲגוּר וְצִלְחַ; וּמִלְבָּךְ

הַסֵּר חָלִי מִשְׁגָּה, הַתְּלִי חֶשֶׁק:
 הַרְחֵק וְהַרְפֵּה, וְעֲלֹז תַּחֲוִי.

הוּי גַעַלַת הַחַן! אֲשֶׁר אַרְחִיקָה
 אֵיךְ תֵּאַמְרִי? הֵן לוֹ כֶּבֶד הוֹאֵלְתִי
 שְׁכָמִי פְּנוֹת לְלֶכֶת,
 נִפְשִׁי תִמְאַן בּוֹא, וְאַתָּה סְלֵה
 בִּי, אוֹ לְבַדָּה, לְעִמּוֹד חִפְצָה.
 הֵן אֵךְ נִפְלֵ תִרְאַי בְּצִאֲתָה אֶרְצָה
 אוֹתִי, בְּאַמְרֵי לְהִלֵּךְ מִהֵנָּה.

שלום

שְׁלוֹם! שְׁמַע-נָא זֹאת, וְעַל לְבָךְ
 אוֹתָה כְּחוֹתֵם שְׁיִמָּה:
 "אֵין אַחֲרִית שְׁלוֹם לְרַעַה סְלֵה;
 מוֹסֵר לְבַד יִצְעַד לְרַגְלֵי פִשְׁעֵ.
 אִם דְּרַכָּךְ זֶה עוֹד-דְּרַךְ חִפְצָתָ,
 הִנֵּה כְּבָר יִדְעָתִי
 כִּי אַחֲרִיתוֹ מֵר יִהְיֶה לְשִׁנְיָנוּ.
 אֲזִ תִּדְעָה גַם-אַתָּה

שלומית

קִטְאַף בְּיוֹם אֵין-עוֹד לְאֵל יָדָךְ,
כִּי אִם לְהִתְאַוֵּן אֲשֶׁר קִטְאַתָּ.
אָנָּה תְּדַל אֶפּוֹא, תְּדַל מִמְּנִי;
כִּי-גַם-לָךְ גַּם-לִי לְטוֹבָה יְהִי.
עוֹד זֹאת שָׁמַע, עַל-נִפְשֶׁךְ קִשְׁרָה:
לֹא אֶל-נְדִיב לְבוֹ יָקָר הָרוּחַ
בְּקֶשׁ בְּיוֹם צָרָה לְמָנוֹס מוֹת!
אָךְ לוֹ מְהוֹלֵל לְכָךְ כְּאַלְהָה,
עוֹר בְּמִכְאוּבָיו וּבְכָלֵי דַעַת,
יִחְשַׁב, - רְאֵה כִּי-לֹא לְבַד נִפְשֶׁךְ

תְּמִית בְּמוֹתָהּ, כִּי כְבוֹדֵי יַחַד
עָמָה תְּמוֹתֵת סְלָה.
אִם תִּאָּהֵב אֶפּוֹא שְׁלוֹמִית, תַּחֲסִי;
הַשְׁכֵּל תְּגוֹר וְצִלַח, וְהִנֵּיחֵנִי
שְׁלוֹם.

שְׁלוֹם שְׁלוֹמִית, עוֹד מְעַט הוֹאִילִי
אָנָּה שָׁבִי פֹה.

שְׁלוֹמִית כָּל-אֲשֶׁר אֶחֱשֶׂה
לְכַתִּי, הֲלֹא אֶחְדָּל לְעִנּוֹתָךְ.
לוֹ מִבְּלִי לְכַתִּי עֲשֵׂה יְכַלְתִּי,
אִז אֶעְמַד; אָךְ אִם כָּכָר אֵלֶיךָ,
לֹא-טוֹב אֲשֶׁר אֶחֱיֵשׁ וְתִשְׁקֹט אֶתָּה?

שְׁלוֹם הוּא אֶהְבֵּת נִפְשִׁי, וְאוּכַל אֲנִי
בְּלַתֶּךָ חַיּוֹת?

שְׁלוֹמִית שְׁלוֹם, הֲלֹא הִנֵּךְ
גָּזַע מְלָכִים, כְּאֲשֶׁר הִנֵּנִי.
תֹּאמֶר, אֲשֶׁר יָפָה אֲנִי אֵלֶיךָ?
מִשְׁגָּה הִכִּי זֶה לָךְ. אֲכַל גַּם יְהִי;
תִּירָא אֲשֶׁר תַּחֲסוּרְנָה
הַלּוֹם עֲלָמוֹת לָךְ פְּלִילוֹת-יִפִּי?

שְׁלוֹם כִּי בֶן-תְּשׁוּאוֹת תָּן וּמְכַלֵּל-יִפִּי
חֲשֹׁק יְהִי, הֵן לֹא מְכַחַד אֲנִי;
אֲמַנָּם יִדְעֵתִי
כִּי לֹא-לְאוֹר יִפְיֶךְ לְבַד נִקְשְׁרָה
נִפְשִׁי בְּנִפְשֶׁךְ, אָךְ בְּאֲמִיץ קִשְׁרָה
לֹא אִדְעָה מָה הוּא, וְרַק אִדְעָה

כי-לא להפריד אאמץ פח
ממד, ונפשי עוד בקרבי תהי,
בל-תדרדף לנצח.
אצבע אלהים, אם במשגה אני,
אחשב אשר זאת היא, ואף נסתרה
דרך במסתרי מסבות קדש.

שלומית
אף מאלהים לא לענות צדק
יצא; ואם נשבעתי
בשמו, ואל-זיפה כבר נתתי
יד באמונתי, לאשמת מות
אף עוד אשקר-בו ואמסר-מעל?
מדרבך, שלום, חדל, כי למה
רע אותך ימצא ואותי יחד?
השכל חגור וצלח, והניחני;
ובאהבת עלמה אשר ממני
תיטב, שבע רצון, שמח לנצח.

שלום
לו אחליף נפשי, ולב אמירה.

שלומית
שלום, שמח, אחי.

שלום
אָהָה כִּי נִסָּה

נפשי, שלומית! אוי לבכי סלה!
הנה אני מת, אף רצי ובאי
פעם פטוב לבך שמחה הנה,
כי תחזי דמי, וכן תגילי,
בראות נקם לבך אשר חפצת.
פה תמצאי נפשי שבעת רגז
בין צאליים נודדת.

-
נפשי! שלומית! הנני מת ע-תה.
(אזי יפול על פניו ארצה)

ענין ב

(שלומית ואחרי כן עדה)

שלומית
אם ממסלותם צבא שמים
ילחמו בי, מה עשות אוכלה?
שלום, אָהָה שלום, ידידי סלה!
לו נפשך יודעת
איכה לבבי בי, כבר ידעתי
כי רחמים תתן ולא תשאלה.

אם-כָּתְבוּ יוֹמִי, וְנִחַתְם שְׁמָה
 בֵּין כּוֹכְבֵי מְרוֹם, מְרִי שְׁבַע;
 מַה גַּם עֲנִי-עַם קִטְנֵי-אֶרֶץ
 לֹא יוֹלְדֵי הָיוּ, וְלֹא אָבִינָה
 הַיּוֹם נִפְלְתִי, בְּשִׁבְתִּי מִטָּה?
 כִּי מַעֲלוֹתַי גָּדְלוּ הַגְּבִיחוּ,
 רַק בְּעִבּוֹר יִגְדַּל בְּיוֹם אֶפְלָה
 נִפְלִי כְּרֹב גְּדָלִי, וְשִׁבְרֵי יָרֵב.
 שְׁלוֹם, אֵהָה שְׁלוֹם, יְדִידֵי סֵלָה,
 מַה-טוֹב לָהּ, כִּי אֶחְלָה עֲלֶיךָ,
 כִּי תִחְלָה עָלַי? וּמָה לִּי תַעֲשֶׂה?
 הוֹי כּוֹכְבֵי נִשְׁפִּי! וּמָה תִפְרִידוּ,
 אִם אֵהָבָה תִקְשֹׁר שְׁנִינּוּ יַחַד?
 אֶת אֵהָבָה, מְדוּעַ
 תִקְשֹׁר אֶשְׁר יִפְרִיד צְבָא שְׁמִינּוּ?
 שְׁלוֹם, סֵלָח-נָא אֶל-אֶשְׁר חִשְׁבָתָהּ
 אוֹיְבָתָהּ עֲזָה, וְהִיא עָלֶיךָ
 חוֹלָה לְאֵין-מֶרְפָּא, שְׁבוּרַת-רוּחַ.

אָנָּה סֵלָח אִם דִּבְרֵי הַעֲתָרָתִי,
 אָנָּה סֵלָח-נָא אִם לְבָבִי אָבִן
 לְקִרְאָתָהּ הִרְאִיתִי;
 כִּי כֹה אָנִי אֶלֶיךָ,
 יַעַן לֹאֵל יְדֵי לְרַחֵם אֲנִי.
 אִךְ בְּאִקּוּת לְבָבִי
 שְׁבָרוֹן לְבָבִי הִנֵּה;
 אֲנַחֲתָהּ-רוּחִי, וְדַמְעָתָהּ-
 דָּמִי, אֶשְׁר תִּשְׁפֹּךְ בְּיוֹם בְּכִיתָ.

שְׁלוֹם, אַחֲוֹתַי.

עדה

הֵה עֲדָה!

שלומית

שְׁמַעְתִּי

עדה

אֶת-כָּל-אֶשְׁר קָרָה.

וּמִי אֶלֶיךָ

שלומית

סִפֵּר כְּבֹר כָּל אֱלֹהִים?

שְׁמַעִי; אֲבָל גַּם כָּל-אֶשְׁר דִּבְרַתָּ
 זֶה שְׁמַעָה אֲנִי. וְלֹא אֶמְרָתִי
 גַּם לָךְ בְּטָרִם זֹאת.

עדה

שלומית	ומה אמרת?
עדה	כי את לשלום באמת אהבת. אך מעדה תסתרי? ממני?
שלומית	הה כי אמת דברת.
עדה	אכן קשת-לב את
שלומית	ומה קשיתי?
-	
עדה	כי לא-תרחם לב אשר מחצת.
שלומית	אך לא קשה-לב הוא, אשר רק חסד יהיה מגמתו.
עדה	הבלים אלה. "עצל תמותת תאנתו סלה; מישור גבה-הרים לגבור-חיל.
שלומית	טוב; אך אחותי, את אשר חכמת, מה אעשה? אמרי; ולא אפילה מכל דברך ארצה.
עדה	הן לא, אחותי, בת דברים אני. עתה דעי: אם באמת תפצת זיפה לאיש לקחת, אותו קחי, אל-תפן נפשך לשלום או לאחר סלה.
שלומית	מה כל-כאב לבי? הלא לדעת כי לי יהי זיפה.
עדה	ואם מאסת בו, כי בשלום רק לבד תשקת,- אל-עוד תעני את לבבו, למה ירד בלא-עתו בניגון שחת.
שלומית	אך לעשות איככה אוכל ואמלט, ולא אמותה, אם-אתנה-לו זאת? ומכל אלה, איך אעשה כזאת נבלה אני?

איך אַחטאַ לאל אַשר עשני?

-
עדה

עַתָּה דְעִי: חֲשַׁבְתִּי
זאת אַעֲשֶׂה הַיּוֹם, אֲשֶׁר נִצְלִיחַ.
הִנֵּה אֲנִי יֹדַעְתִּי
כִּי יֵאָהֵב עַד-נֶפֶשׁ
שִׁפְחָתְךָ זִיפָה.

שלומית

אַמַּת סִפְרָתְךָ?
מָה תֹאמְרִי? מִי יֵאָהֵב?

-
עדה

בַּת-שׁוּעַ
שִׁפְחָתְךָ.

שלומית

הוּא פָּתִי,
נָבֵל כְּסִיל וְרִק, אֲשֶׁר תִּנְיַח
עַל-אֲהַבְתִּי שִׁפְחָה, אֲהוּב בַּת-מְלֶךְ.

עדה

אֵךְ הִיא תִתְעַב אֶת-אֲהַבְּיוֹ.

שלומית

לָמָּה?

עדה

כִּי שָׁנְאַה אוֹתוֹ. וְאֵת מַדוּעַ
כֹּה תִמְאַסִּי בּוֹ? עַתָּה
שָׁמְעִי עֲצָתִי זאת אֲשֶׁר יַעֲצֹתִי:
שִׁפְחָתְךָ הַזֹּאת אֲשֶׁר אֶמְרָתִי,
לִי תִשְׁלַחֵי הַבְּיָתָה;
אֵךְ כָּל-דְּבָרִי, טָרָם,
אוֹתָהּ תִצְוִי לַעֲשׂוֹת; כִּי אֲנִי
אֶסֶב מְסֻבּוֹת, עַד אֲשֶׁר תִּגִּיעַ
זאת תֹּעֲבַת זִיפָה לָרֶם הַמְּלֶךְ;
כִּי יִהְרַג אוֹתוֹ, וְאִז תּוֹכְלִי
שָׁלוֹם שְׂאֵל מִמְּנוֹ,

-

כִּי יִתְגַּנְּנוּ לָךְ, וְהוּא בֶן-חַיִל
וְיִלִּיד מְלָכִים הוּא, וּמִבֵּין דָּעַת.

שלומית

בְּרוּךְ יְהִי טַעַמְךָ, עֲדָה מִשְׁפָּלָת;
כֵּן אַעֲשֶׂה.

עדה

אַל-תֹּאמְרִי אֵלֶיךָ

מָזָה מְאוּמָה, רַק אֲשֶׁר תִּבְאֶה
אֵלַי, וְאֵךְ אֶת מַאֲמְרֵי תַעֲשׂ.

שלומית   אֵךְ מָה עֲשׂוֹת עִמָּה, עֲדָה, חֲשֹׁבֶת?

עדה   אוֹתֵי עֲשׂוֹת הַנִּיחִי.
הֵן שְׂנֵאָה אוֹתוֹ; גִּנְקָלָה תְּהִי
כִּי אֶל-מַעוּף-צוּקָה כָּבֵר תִּדְחֶהוּ.
אוֹתָהּ אֲלַמֵּד לְכַת
הַיּוֹם לְרֵם הַמְּלֹךְ,
כִּי לְהַגִּיד לוֹ אֲשֶׁר אֵלֶיךָ
פּוֹנֶה לְכַב זִיפָה מְבַעֵר חֲשֵׁק;
אֵךְ מַאֲשֶׁר יִרְאֶה
פֶּן נוֹדְעָה לוֹ זֹאת, וְלֹה יִגִּיעַ
לְשֵׂאת עוֹן חֲטָאוֹ, לְפָנָיו בָּאָה
הַיּוֹם לְהַגִּיד זֹאת, לְמַעַן יִרְא
כִּי בַחֲטָא זִיפָה אֲשִׁמָּה אֵינָה.

שלומית   בְּפִשִׁי בִינְדֹךְ הַנְּנִי נוֹתַנְת.

עדה   אֶל-תִּירְאִי, אַחֹת; לְבֵיתְךָ לְכִי
מִהָרָה עֲשִׂי אֶת-כָּל-אֲשֶׁר אֶמְרֶתִי.

שלומית   שְׁלוֹם, אַחֹתִי.

עדה   תִּשְׁמְחִי לְנִצָּחַ, -

-
הִנֵּה כָּבֵר פְּתִיתִי
פּוֹתָהּ וְאֵין לֵב זֹאת; כָּבֵר נִהְלֵתִי
אוֹתָהּ שְׂמִחָה לְאֲשֶׁר חִפְצָתִי.
זֹאת אֶעֱשֶׂה עִתָּה: כָּבֵא בֵת-שׁוּעַ
אֶתְּנוּ בִינְדָה, כִּי לְזִיפָה תוֹלֵךְ
מִנְחָה, אֲשֶׁר רוּשׁ בָּהּ, וְלֹא תִדְעָה;
וּבָשֶׁם שְׁלוֹמִית אֶתְּנָה אֵלֶיךָ,
כִּי לְעֲשׂוֹת הִנֵּה כָּבֵר צוֹתָהּ
אֶת-כָּל-אֲשֶׁר אָמַר; וְאֵלֶיךָ, טָרֵם,
אֶל-רָם וְאֶל-זִיפָה לְהַגִּיד לְמוֹ,
כִּי מַאֲשֶׁר מֵאֵז בְּזִיפָה קִצָּה
נְפִשׁ שְׁלוֹמִית, עִתָּה
תִּשְׁלַח תִּשׁוּרָה לוֹ אֲשֶׁר בָּהּ מָנוֹת.
הֵן יִדְרָשׁוּ עַל-זֹאת, וְעוֹד יִמְצְאוּ
כְּנִים דְּבָרִי; בְּחִירוֹת אֶפְמוֹ

תמות שלומית מבלי יחמלו;
ובאין צנינים עוד אשר יעיקו,
הן לי יהי שלום מאהב סלה.

ענין ג

(רם על כסאו, ולפניו בקי, עזי, אסיר, שלשת
חכמיו, ואחרי כן הימן החוזה, ועבדיו סביביו).

רם   אנשי תבונות, תופשי הדעת!
אמנם אני ידעתי
כי אם מסבות אל אלהי קדם
בין חקקי שמי צפונות קדש
אין מי ראות יוכל ונגד-לבו,
אף יוכלו מבין חרפי דעת

הציץ ותור אתהו נבוי-לחש.
עתה דעו כי אמש
בין סערות אימה חלום חלמתי
בגדל רעה בי, והנה גפן
על-מעלות כסאי כלילת יפי;
אחת זמורה לה והיא פורחת.
עוד הנני מבין, והנה רעש
גדול וחשף רב, ובין החשף
שטן מרקד, באמר הריע:
גם זאת הלא תכרתו.
אז קם לקולו חיש פקיד הזעם,
קולו כקול המון, ושולף חרב
לכרת זמורה אשר ראיתי;
אף בהרימו יד בחרבו שמה
נפל, ולא יכל להשחיתנה.
נפשי באלה נבהלה, ואיקץ
חרד פאיש נדהם; ואז אמרתי
היום קרא אתכם, אשר תוכלו
לתת בפתרונו לנפשי שקט.

בקי   מלפי לעולם יחי!
מכל טמוני סוד פליאה מני
לפתר חלום.

רם   מדוע?

בקי   מן-החלומות אף מעטים הפה

לא-דברי עמל; וגם מאלה
לא-נמצאה אחד אשר אין-תבון.
עתה ראה המלך,

-
פתרון הבלים רק הבלים יהי.
אך בחלום הבלו, ואין יודע
מה-טוב ומה לא-טוב; היש מעטה
לפתר חלום מאין הבלים אלה?

רם
מותר חכם-לב מכסיל ובער
אם-בן אמר מה-הוא? הלא לדעת
הטוב ואת הרע אשר נסתר.
גם בוערים בעם הלא ידעו
כי טוב דבש, ורע מרורות רעל.

בקי
אך בחלום מלכי, אשר חלמת,
גלה סתריו לך אלהי קדם.
כי את אשר יבא, בטרים יתא
הגיד לך היום. אמרי בינה.
מלכותך הגפון,
שורק אשר ראית
מטע פאר היא, פאשר גדלת.
שטן אשר בין-מחשפי רעש
פקד כרת אותה פקיד הנעם,
צר הוא, אשר יבא וצר עליך,
ובנדך? פל. הלא ראית
כי בהרימו יד להכריתנה,
נפל לאחור ארצה.

רם
לא-טוב אשר דברת.
עזי, אמר אתה.

עזי
יחי המלך!
לא מאשר חכמתי,

-
לפתר חלום מלכי לבבי יואל;
כי אל-אלהים אך מיחל אני:
סודו יגלה-לי, למען דעת
מלכי, אשר אהב, סתריו עטה.
יחיד הלא אתה, אדוני מלך,
בין ממלכות ארצה;
זאת הזמורה היא אשר ראית

על כסאָך, אחת לְבַד בַּגָּפֶן.
שָׁטוֹן אֲשֶׁר בְּרִקְדוֹ, פְּקִיד הַזַּעַם
צוּה פֶּרֶת אוֹתָהּ, יַגְלֶה אֶזְנוֹ
מִלְכִי, אֲשֶׁר יִפְלֵ יְדוּעַ חֲלִי
וְלִשְׁעָרֵי מוֹתוֹ כָּבֵר יַגִּיעַ;
אֵךְ לֹא לְהִשְׁחִית, כִּי בְכֶסֶאֱוֹ יוֹסֶף
לְנֶהֱגַ בְּתֵם-שִׁבְטוֹ עֲדָרֵיו סְלָה.

רם
עֲזִי, לְדַבֵּר בְּאַמַּת הַיִּטְבָּת;
אֲמָנָם בְּכָל-זֹאת לֹא-עֲדוֹן שְׁקֻטָה
רוּחִי, עֲדוֹן נִפְעָמָתִי.
אֲסִיר, אֲמַר גַּם-אֶתָּה.

אסיר
מִלְכִי לְעוֹלָם יְחִי!
מִכָּל מְרַעֵי אֱלֹהִים
צָעִיר לְיָמִים אָנֹכִי,
אֶף-כִּי חֶסֶר-הַשִּׁפְלָה, וְלֹא חֲכָמָתִי.
הִנֵּה כָּבֵר אֲמַרְתִּי
יָמִים וְחֲכָמָה תוֹאֲמִים יִשְׁכְּנוּ;
אֵךְ בְּאַמַּת רְאִיתִי
כִּי בְּאֲנוּשׁ הִיא רוּחִי,
מִתַּת אֱלֹהִים סְלָה.

"הִנֵּה בְּטִיט חוּצוֹת וְאֲשַׁפֵּת דָּמֹן
"יִמְצָא פְּנִינִים אִישׁ; וּמִי יוֹדֵעַ
אִם כֹּה בְיָדֵי יְהוָה
תַּת תַּאֲוֹת מִלְכִי, וְאִם קִטְנֹתִי?
מִלְכִי הֲלֹא הִנֵּה
יְחִיד בְּמַלְכוּת קוֹדֶם;
זֹאת הַזְּמוּרָה הִיא אֲשֶׁר שְׁמַעְתָּ
מֵעַבְדְּךָ עֲזִי כָּבֵר, אִישׁ דָּעַת.
אֲמָנָם אֲשֶׁר רְאִיתָ
שָׁטוֹן מְצוּהָ אֶל-פְּקִיד הַזַּעַם
לְכָרֶת זְמוּרָה זֹאת, הֲלֹא הִנֵּהוּ
נִבְּלָ אֲשֶׁר יִמְרַד בְּמַלְכוּתְךָ;
כִּי בְהָרִימוּ יָד וְחָשַׁב אֶזְנוֹ,
יִפְלֵ וְיִשְׁכַּר בְּעֵז אֲפָךְ.

רם
לֹא-יִשְׁרָה גַם-זֹאת, וְהִפְלֵ הַבָּל.
אֲמַר, לְכֹה מֵהָר, וְהִבֵּא הִנֵּה
הַיָּמֹן.

אמר יחי מלְכִי! והלֹךְ אָנִי.

(יבא הימן)

רם הימן, אָנִי יִדְעֵתִי
כִּי אִישׁ חָכֵם לֵב אֶתָּה,
חוֹזֵה אֲמַת אֶתָּה, אֲשֶׁר תִּבְיֹטָה
מִמַּעַמְקֵי אֶרֶץ
סִתְרֵי שָׁמַי עֲלִיוֹן אֲשֶׁר גָּבְהוּ.
הִנֵּה חֲלוֹם חֲלַמְתִּי,
וּבְכָל חֲכָמֵי אֱלֹהִים
פּוֹתֵר אֲשֶׁר יִיטֵב בְּעֵינַי אֵין

עֵתָה לָךְ שְׁלַחְתִּי,
אוּלַי בְּחֻקְמָתְךָ
תִּתֵּן מְנוּחָתָה לְנַפְשִׁי אֶתָּה
כִּי אִם כְּמוֹהֵם אֵינְךָ לִי עֵתָה
פּוֹתֵר חֲלוֹמֵי, דַּע אֲשֶׁר לְמוֹת
אֶת-כָּלְכֶם יַחְדּוֹ כְּבָר נִתְתִּי.

הימן מְלֹךְ מְלָכִים, רַב-תְּבוּנוֹת יְחִי!
הִנֵּה נִשְׁפַּל אִישִׁים וּבַעַר אָנִי;
אֵךְ אִם בְּזֹאת תִּפְצֹתָ,
יָמִים שְׁלֹשָׁה תֵּן לְמוֹעֵד לְבוֹ,
כִּי אֶל-אֱלֹהִים אֲחֲלִי יִכְנוּ,
אוּלַי יִגַּל עֵינַי, לְמַעַן דַּעַת
מִלְכִי אֲשֶׁר תִּפְּץ וַיִּשְׁקֹט סִלָּה.

רם כַּדְבָּרְךָ, הַיָּמָן, זָמַן נִתְתִּי;
אֵךְ תִּשְׁמְרוּ, כִּי אֲחֲרֵי כָל-אֱלֹהִים
לְפָתֵר חֲלוֹמֵי זֶה הֲלֹא תִיטִיבוּ.
עֵתָה לְכוּ יַחְדּוֹ.

כלם יחי המלך!

ענין ד

(בת-שוע ועדה)

בת-שוע הִנֵּה גְבַרְתִּי, בְּאֵתִי
בְּדַבֵּר שְׁלוֹמֵיִת הִנֵּה;

כִּי לַעֲשׂוֹת צְוֹתַי
אֵת כָּל-אֲשֶׁר תֹּאמְרִי.

עדה
בְּתִי, קָחִי-נָא זֹאת אֲשֶׁר תְּבִיאִי
מִנְחָה לְזִיפָה עִתָּה
מֵאֵת שְׁלוֹמִית כַּאֲשֶׁר יְדַעְתָּ.

בת-שוע
טוֹב, הֲנִי הוֹלֶכֶת.

עדה
לֹא-עַתָּה לְהִתְמַהֵמָה.
אֲשַׁלַּח לְזִיפָה עֶבֶד,
אוֹ אֶלְכָה אֲנֹכִי,
לֵאמֹר אֲשֶׁר נִפְשׁוּ כָּבֹד נִתְּנָה
אֶל-יַד תְּנוּמַת בָּטָח.
אִם טוֹב אֲשֶׁר אֲשַׁלַּח וְלֹא אֶלְכָה.

ענין ה

(משמע עבד עדה שלוח לזיפה ופגה באיה)

משמע
אָרוֹץ מְהֵרָה, פֶּן בָּטָרֶם בְּאֵתִי,
שִׁפְחַת שְׁלוֹמִית בַּגָּדָה תִּגְיַע.

איה
אֵן לְכַתֵּךְ, מִשְׁמַע, אֲשֶׁר תְּרוּצָה?

משמע
אֵיה, דְּעִי-נָא פְּלֵא.

איה
מַה-זֶּה?

משמע
לְהַצִּיל הֲנִי רֵץ עִתָּה
מִבְּגָדִים זִיפָה.

איה
אֵהָה! מַה-אֵלֶּה?

משמע
כִּי שְׁלַחָה הַיּוֹם בְּיַד בֵּת-שׁוּעַ
מִנְחָה שְׁלוֹמִית לוֹ מִכַּסֵּת מְוֹת.

איה
אִם מִי לָךְ הַגִּיד?

משמע
עַדָּה הַגִּידָה;
אִם שְׁלַחָה אוֹתִי, אֲשֶׁר אוֹדִיעַ
אוֹתוֹ, וְלֹא יָמוּת.

מְבָרַךְ תְּהִי!
אֲמַנְם עֲשֵׂה-נָא חֶסֶד.

הִנֵּה זְמַן הַרְבֵּה אֲשֶׁר חֲלִיתִי
עַל-אֲהַבְתּוֹ, כִּי כִחְרַשׁ פָּתַן
מִזְעָקָתִי אֲזוֹן
יָאֻטֵּם, וְלֹא יִחַמַּל, וְרוּחִי צָרָה.
עֲתָה הֲלֹא אֲרָאָה לְשִׁבְרֵי שִׁבְרִי,
אִם-תַּעֲזֹב מְלַכְתִּי
אִתָּה לְהַגִּיד לּוֹ, וְלִי תִנְיִחַ
הַיּוֹם לְהַגִּיד; כִּי בִזְאוֹת אֲחִילָהּ
אוּלַי יִדְיֹדוּתוֹ שִׁבְרֵי יָתוֹן,
תַּחַת אֲשֶׁר אֲצִילָהּ
בְּפִשׁוֹ וְלֹא-יִגְוַע.

משמזע

גְּבַרְתִּי, לְכִי:
יָתוֹן שְׁאַלְתָּ אֱלֹהֵי קָדָם!

איה

אִין-רַע לְאִישׁ כִּי טוֹב לְאַחִיו אִינוֹ.
אִךְ עֲמָקוֹ הַגְּבִיָּה,
אִךְ הַעֲמִק גְּבָהוּ
עַל-רֹאשׁ שְׁחָקִים מִחֻשְׁבוֹת צוּרְנוֹ!
בֵּין-סַעֲרוֹת תִּימָן בְּיוֹם הַקִּיץ
יְחַשֵּׁף וְנִכְסָה שְׁמֶשׁ,
מֵאוֹצְרוֹתָיו רוּחַ
יֵצֵא כְּקוֹל-שִׂדֵי מִפְּצִץ סִלְעַ;
יָרַעַם בְּקוֹלוֹ אֵל, וְאִשׁ אֲכַלְתִּי
סָבִיב תִּלְהַט בֵּין-גְּבוּרוֹת גְּשָׁם:
וַיְהִי בְּהִתְחַזֵּק שְׁאוֹן הַסַּעַר,
הִנֵּה נִהְרָה פְתַעַ,
כִּי-לֹא יִשְׁבֵּר גְּבַר,
לְשִׁמֶשׁ כְּגִבּוֹר שֶׁשׁ, וַיָּאָר לָנוּ

גַּם מֵאֲשֶׁר הָאִיר בְּטָרַם אֱלֹהֵי.
כֵּן הוּא בְּהַקִּיף אִישׁ מְצָרֵי עֵנִי,
אִזּוֹ כְּאֲשֶׁר יִחְשַׁב בְּאִין תּוֹחֶלֶת
חֲלִיוֹ הַיּוֹת לְנִצָּחַ,
פְתָאֵם וּמְמַרְחֵק מְזוֹרוֹ יִתָּא.-
עֲתָה לְזִיפָה אֲלֻכָהּ, אֲגִידָה
כִּי בּוֹ שְׁלוֹמִית בִּגְדָה מְרַשַׁעַת;
אִךְ אֲלֻכָהּ מִהָר, וְלֹא תִגִּיעַ,

טָרַם אֲשֶׁר אָבָא אָנִי, בַּת-שׁוּעַ.

ענין ו

(עדה ושלום)

עדה
שְׁלוֹם יְדִידִי! הֵן אָנִי עֲשִׂיתִי
אֶת-כָּל-אֲשֶׁר הִשְׁיִגָה
יָדִי לְהוֹעִילָךְ;
לוֹ עוֹד עֲשֵׂה יְכַלְתִּי,
לֹא-אֶעֱזֹב; אִךְ הָרַב
תִּקְנֶשׂה לְבָבָה סְלֵה
רַעֲיָתְךָ הַזֹּאת אֲשֶׁר אֶהְבֶּתָּ.

שלום
הֵן זֶה קָשִׁי יוֹמִי, אֲשֶׁר כָּאֶבֶן
יִקְנֶשׂה לְבָבָה בָּהּ לְהִכְעִיסֵנִי.
מָה אֶעֱשֶׂה? הֵן זֶה לְבַד נִתְּנוּ
בֵּין-כּוֹכְבֵי מְרוֹם לְנַפְשֵׁי חֵלֶק:
אִם-הִיא לְבָבָה סְלֵעַ
תְּשִׁית לְעֲנוּתִי, אָנִי כְמוֹהָ
אֲשִׁית לְכָבִי סְלֵעַ
לְשִׂאת כְּאֲבִי נְצַח.

עדה
שְׁלוֹם יְדִידִי, הֵן חֲכָם-לֵב אַתָּה;

הִנֵּה כְּכָר יִדְעָתָּ,
"כִּי לֹא לְרַחֵם גָּבַר
"חֲפִץ בְּחִלּוֹ וְאַרוּכָה יָבֹז.

שלום
מֵה-זֹאת וּבִזָּה אָנִי
"הַיּוֹם אַרוּכָתִי? עֲדָה, מָה אֵלֶּה?

עדה
הֵן יֵשׁ לְאֵל יָדָךְ
לְמַצֵּא אַרוּכָה לָךְ, וְתַעֲזֹבֶנָּה.

שלום
לֹא אִדְעָה מָה אֵלֶּה;
אֲמַרִי, אֲשֶׁר אֲבִינָה.

עדה
רַק תִּאֲוָה תְּמִיר, וְנִרְפָּא אַתָּה.

שלום
אֲמַרִי אֲשֶׁר אֲמִירָה
נִפְשֵׁי וְלִבִּי טָרַם.

עדה

אף לא כָּבֵר אֶמְרָתִי
כִּי יֵשׁ לְאֵל יְדָד
לְמַצָּא אַרוּכָה לָּהּ, וְתַעֲזֹבְנָה?
אוֹיְבֹתָ תִרְדֹּף אֲשֶׁר צָמְאָה
לְרֵאוֹת נִקְמָה מִמֶּךָ, הַנִּיחַ
עֲלֶמָה אֲשֶׁר רַק-עַל-יְדִידוֹתָ
אֶל-שְׁעָרֵי מוֹתָה כָּבֵר הַגִּיעָה.
אֲנֵא חָדַל, שְׁלוֹם, חָדַל מֵאֵלָה;
אֲנֵא עֲזַב נָא רַגְלִי
גָּאָה אֲשֶׁר יָנוּס וַיַּעֲזֹבָהּ,
וּלְחִיקָהּ הִקְרַב, כְּצֵל הוֹלֶכֶת
רַק אֶחָרִיף סְלָה,
עֲלֶמָה אֲשֶׁר אֵלֶיךָ
שִׁפְחָה לְעוֹלָמִים הָיוֹת חִפְצָה,

אֶל-אוֹת תְּנוּפֶת-יָד אֲשֶׁר תְּרִימָה
תָּרוּץ לְמִשְׁמַעְתָּךְ,
אִם קָר וְאִם חָם הוּא, וַיּוֹם וְלִיָּלָה.
זֹאת נִחַלַת שְׂדֵי אֲשֶׁר בָּאתָה,
אֶל תַּעֲזֹב אוֹתָהּ, וְאֵל תִּבְזֹנָה;
כִּי-לֹא סָגוֹר תִּחְתָּמֶינָה
יָתֵן וַיַּעֲרֹכְנָה:
לְשׁוֹשׁ בְּאִיֹן-עֶמֶל וְאִיֹן-מִרְשִׁיעַ.

שלום

מִי זֹאת כָּבֵר לֹא-אֲדַעָה אֲנֹכִי.
אֲמַנָּם דָּעִי, כִּי כֹאֲשֶׁר הִיָּתָה
רְאִשִׁית יְדִידוֹתַי שְׁלוֹמִית, תְּהִי,
אִם-תִּשְׁאַקֵּב אוֹתִי וְאִם תִּבְזֹנִי,
גַּם-סוֹף וְתִכְלִית לוֹ; וְלֹא אֲדַעָה
מִבְּלַעֲדֵי אוֹתָהּ אֶהְבִּים סְלָה.

ענין ז

(זיפה, איה בבית זיפה)

זיפה

מה-לָּךְ בְּבִיתִי?

איה

הֲהִי לִבִּב הָאֶבֶן!

זיפה

גַּם פֹּה בְּאֲנַחוֹתֶיךָ
נִפְשִׁי לְעֻנּוֹת בָּאת בְּדַבְרֵי רוּחַ?

איה

הֲנִי לֹא לְעֻנּוֹתֶיךָ,
אֲכַזֵּר יְדִידִי, בָּאתִי;

כי לחשוף ממנות
אותה, ולא תגוע בבגד קושר.

זיפה מה-תאמרי?

אייה כי לחשוף ממנות
את-נפשוך היום הלום הנני.

זיפה מה-תאמרי? מה-קושר?
מה-בוגדים? מה אלה?

אייה נפש אשר יקרה
מנפשוך אליך
את-נפשוך צדה, וגם לכדה
אותה ככר, לו עד-הלום לא-באתי.

זיפה מי-זאת? הלא תגידי?

אייה אף-זאת שלומית היא, אשר שולחת
היום לך לבוש מגדים מות.
רעיתך זאת היא אשר אהבת;

זיפה שקר!

אייה שקר? הלא תראה.

זיפה ומה-זה ארא?

אייה תראה אשר תביא לך בת-שוע
מאת שלומית שי, ותבקננו
אם לא בתוכו רוש.

זיפה הלא נבחינה.

אייה תראה, ידיד אכזר, אשר אהבת;
תביט אשר מאסת:
רעיתך לך תארב לנפש,
אויבתך תצילך ממנה.
אף אם-אמת זאת היא, לתעב תסר
אותי כמאז? או כה אגילה?

זיפה אראה.

- איה ומה תראה? הנה תשיבה
אלי גמול, אחר אשר פדיתי
את-נפשך ממות?
- זיפה אל-תיראי; כי אם אמת זאת תהי,
לא-אשכחה חסדך, אחותי, סלה.
- איה אך תאהב אותי בכל לבך?
- זיפה אל-תיראי.
- איה השבעה.
- זיפה נשבעתי.
- איה אם-כן בזאת חיי תלואים המה;
אך באמת נתלו, ומה אגורה?
תצמח אמת, תצמח, וישעי יחד.

חלק רביעי

ענין א

(בת-שוע, זיפה ורם)

- בת-שוע זיפה אדוני, תחי!
מאת שלומית שי לך הבאתי;
זכרון ידידות הוא, רצה קחננו.
- זיפה חן חן תשואות אל-יפת התאר.
(תלך בת-שוע)
- אנא יצו מלכי אשר יביאו
קלב הלום.
- רם מה אלה!
- זיפה קשר, אדוני, קשר!
מאת שלומית זה לזיפה מות
לתת ללב שלום אהבי בגד.
- רם לא אאמין

זיפה מלְפִי, הֲלֹא תִרְאֶנּוּ.

רם כָּלֵב לְהִבְיֵא חוֹשׁוּ.

(יִוְתֵן לְכָלֵב מִמְנַה וַיִּמּוֹת)

זיפה מלְפִי, רְאֵה עֵתָה: אֲמַת דְּבִרְתִּי?
הֵן גַּם-בְּיּוֹם הַצִּיד
עֲמוּ בְסֻלַּע הַיְתָה בְּסִתְרִי.

רם הֲהִי כִי אֲמַת הוּא, הוּי מְשׁוּבָה סְלָה,
בְּתִי לְחִרְפְּתִי! אָהָה, אִי־כִכָּה
אֲתֵן אֲנִי מוֹתֶךָ? וּמְפֹלֵט אֲנִי.
כִּי לֹא-לְצַדֵּק מְלֶךְ
יְמֻלֶךְ, אֲשֶׁר לֹא-לוֹ שְׁפָטִיו יַעֲשׂוּ.
פְתָרוֹן חַלּוּמֵי, הִהֵה, כְּכַר הַבְּנֵתִי:
זֹאת הַזְּמוּרָה הִיא אֲשֶׁר רְאִיתִי,
אֲחַת לְבַד בְּגִפְּוֹן;
עֵתָה לְהַפְרֵת הֲלֹא הִגִּיעָה.
מָה-אֶסְפְּדָה עֲלֶיךָ:
כְּבוֹד אֲשֶׁר אֲבִדְתָּ –
אוֹ אֶסְפְּדָה חַיִּים אֲשֶׁר תֵּאבְדִי?
הֲהִי כִי כְבוֹדֶךָ אֶסְפְּדָה לְנִצָּח;
כִּי-לְאַנּוֹשׁ יָמוּת הֲלֹא יִלְדֶתָ,
אֶךְ-לֹא לְאִישׁ נָבֵל וּפְעֵל אֲוֹן.
מָה-אֶעֱשֶׂה? כִּי חֶק לְמַלְכוּת קָדָם
צוּעַק בְּאֲזְנֵי הוּא: נִקְמָה, מְלֶךְ!
קוּמוּ, עֲבָדֵי, קוּמוּ,
נָא מִהֲרֹו תִפְשׁוּהָ;
כִּי בְרַחֲוֹב הַיּוֹם בָּאֵשׁ אֲכַלֶּת
מִגּוֹר תִּהְיֶה אֵל-כָּל-אֲשֵׁמִים סְלָה.

ענין ב

(שלומית ואחרי כן צבא המלך, ובראשם צדוק
שר הצבא)

שלומית צוּרֵי מְעוֹנָה אֵל אֱלֹהֵי קָדָם,
מִי יַעֲרֹךְ אֵלֶיךָ?
אוֹ מִי לְחַקֵּר מִפְּלֹאוֹת גְּדֻלָּךְ
הַשָּׁפֵל וְלֵב יִגִּיעַ?

כִּי רַחֲבֵי תְּבֵל וְקִצּוֹי אֶרֶץ,
 עַם-כָּל-אֲשֶׁר בְּהֶמָּה,
 נִבְכִי מְצוּלָה עַד-שְׂאוֹל מִתַּחַת,
 רַק מִפְּלֹאוֹת גְּדֻלָּה הֲלֵא הַנְּמוּ.
 הָרִים וְעַמֻּק שְׂתָה,
 אֲזוֹב וְאַרְז יָחַד;
 נִקְלָה וְנִכְבֵּד-רֵיחַ,
 חֶכֶם, כְּסִיל, עֲשִׂיר וְרֵשׁ יִצְרָף,
 שְׂפָחָה, גְּבֻרָתָה, מוֹשְׁלִים וְעֶבֶד.
 אֲתָה, אֱלֹהֵי, אֲתָה
 אוֹתֵי הֲלֵא חֲנֻנָּת,
 כִּי מַעֲנֵי עַם הָרִימוּתֵי,
 לְהִיּוֹת כְּהַיּוֹם בֵּת-קִצְיֵי אֶרֶץ.
 נָא חֲסֻדְךָ הַפְּלֵא וְהוֹשִׁיעֵנִי,
 אֶל-תִּתְּנֵנִי נָא בְּיַד-אִישׁ בַּעַר,
 זִיפָה אֲשֶׁר מְאַסְתִּי;
 כִּי אִישׁ חֲסֵר-לֵב הוּא וְרַב-אֲוֹלָת.
 אֲנֵא שְׁמַע קוֹלִי, אֱלֹהֵי קֶדֶם,
 אֲנֵא שְׁמַע קוֹלִי וְהַצִּילֵנִי.
 (יבואו עליה צבא המלך ויתפשוה)
 מַה-זֶּה?

צדוק דְּבַר הַמְּלָךְ.

שלומית מַה-זֹּאת, אֱלֹהִים? זֶה אֲשֶׁר עַד-הֵנָּה
 אֶת-חֲסֻדְךָ חֲלִיתִי?

צדוק אֲנֵא, גְּבֻרָתִי, בְּאִי
 כִּי כֹן דְּבַר הַמְּלָךְ.

שלומית עַל מָה? וּמַה חֲטָאתִי?

צדוק לֹא-אֲדַעָה.

שלומית אֶל-נָא תִכְחַד מְנִי.

צדוק הֵן תִּדְעֵי אֶת מְאֻשֶׁר יִדְעֵתִי;
 כִּי לֵב מְרִי נִפְשׁוּ הֲלֵא יוֹדַע.

שלומית חֲסֻד אֲנִי שׂוֹאֵלָת,
 כִּי לִי תִסְפֵּר: לְמָה
 הַיּוֹם אֲנִי נִתְפָּשֶׁת?

- צדוק   התדעני שלום?
- שלומית   ואם ידעתי
מה-זה?
- צדוק   אהה! הרבה הלא זה עתה.
- שלומית   ידי לאל-עליון תנופת קדש,
אם אדעה מה אלה?
- צדוק   מעי, גברתי, יהמו אליך;
כי-מי לבב האבן
לא על-תלאה זאת אשר באתנו
יעור ונגף מים?
בת-רם, ואחת היא במלכות קדם,
חכמת בתולות, בת כלילת יפי,
לשטות ולמעל מעל
תקרב למותת בין-בחורותיה!
- שלומית   מה? על-דבר-שלום אני נתפשת?
- צדוק   הנה אמת דברת.
- שלומית   אם כן הלא אבטח ומה-יגרתתי?
- הנה לבכי זה אני ידעתי.
נקי ובר לבב מפחד אינו
מתוכחות מוסר, גמולות פשע.
- צדוק   אבה אשר כה יחי;
אך-מה ביום הציד
עמו לבד עשית בסתר סלע?
- שלומית   מה? כל סתרי אוי! כבר נודעו.
- צדוק   אמןם, גברתי, תעלומות אין
אל-עין-אלהים; כי כאדם אינו
לנוס ברחבון חדר,
בל-יחזה אותנו.
אם-נעלה שמים,
או אם-שאל נציעה,

אם-בְּעֵבֵי הָאָרֶץ,
אם-בְּמִצּוֹלוֹת, אם-בְּמִחְשֵׁךְ קָבֵר
בְּנוֹס, הֲלֹא יִבִּיט צָפוֹן לְבִנּוֹ,
כִּי רַק בְּיָדוֹ הוּא, וּמֵה-בְּנוֹסָה?
אם נְחֻטָּא, יָדַע; וְלֹא יִנִּיחַ
שֵׁם בְּאֲשֶׁר חֻטְּאוֹ
כְּמוֹס לְעוֹלָמִים עֲוֹן רִשְׁעָנוּ.
כִּי הוּא יִגַּל אוֹתוֹ, וְלֹא יִשְׁלִי
הַחוּטָאִים לְנִצָּח.

שלומית   אָךְ הוּא אֵמֶת יוֹדֵעַ
כִּי יָךְ לְבָבִי הוּא, וְלֹא חֻטְּאִי
אֵלָיו בְּדָבָר זֶה.

צדוק   גְּבַרְתִּי, אֵינִי

חֲפֵץ לְרְמוֹתָךְ. אֵמֶת אֲבִיעָה;
שְׂוֹא תִבְטְחִי עַל אֱלֹהִים:
אם-מַעֲשֵׂה יַעֲדִיד, דְּבָרִים לְמָה?

שלומית   אָךְ כֹּה שְׁלוֹמִית בּוֹגְדָה תִשְׁפֹּטָה,
צְדוֹק?

צדוק   אֲנִי אֶת-זֹאת לְבַד יוֹדַעְתִּי,
כִּי אֶת לְבַד עֲמוֹ בְּיוֹם-הַצִּיּוֹד
הָיִית בְּסִתֵּר סָלַע.

שלומית   לֹא יָדַעָה נַפְשִׁי הָיִיתוֹ שָׁמָּה.

צדוק   אם-כֵּן, גְּבַרְתִּי, לְמָה
שָׁמָּה לְבַד הִלַּכְתְּ?

שלומית   נַפְשִׁי אֲנִי יוֹדַעַת,
כִּי אֵין-בְּזֹאת חֻטָּא לָהּ.

צדוק   הַבָּלִים אֱלֹהִים.

שלומית   אם-כֵּן בְּאֵין-מְנוֹס לְמוֹתֵת אֲנִי?
אֵין מַאֲזִין אֵלָי? וְאֵין מוֹשִׁיעַ?
כֹּה אֶבְדָּה תִקְנֹת לְבָבִי סָלָה?

צדוק   אֲנִי, גְּבַרְתִּי, לְמָה

על-מחלתך זאת חלי תוסיפי?
יפוג לבבך נא; ואם פשעת,
חטאך שאי היום לטהר נפש.
הוי דת אנוש אכזר ותועה סלה!
אך שם בכס קדשו הלא יודע
צדקי ותם-לבי אלהי קדם.

שלומית

אל-עוד, גברתי; רב אשר הוחלנו.

צדוק

עתה רצי ובאי
אתי לרם אביה.

אני אבאה.

שלומית

אבא, ושופט כל-קצות הארץ
ישקוף עני נפשי באין-לי פשע;
ישקוף וישפט, ירא,
ידין באף קמי, אשר נתנו
עלי פשעים, ואני טהרתי.

ענין ג

(שלום, שמעי, אצבון ושוני שלשה רעיו)

רעי! כאבי רב; ויותר ירב
אם אזכרה כי נסתרה לנצח
גם כל-ישועה מני.
הוי יום! ולא יום הוא, אכל ליל אפל,
היום אשר ילדתי:
למה ליד עמל ושברון רוח
אותי הלום הוצאת?
מה לא הרת עולם וקברי שמת
רחם אשר בו לענות רקמתי?
"אם על-עצי שדה להקרית יעל
"גרזן, ואם יזקינו,
"קציר כמו-נטע לריח-מים
"הן יחליפו עוד, ולא ימותו.
וילבב אנוש כמוני
ימית באין-תקנה כאב ושקר.
למה לעמל אור, וחיים למה
יתן למרי נפש?

שלום

הן רק שאול שברם, לכלות שמה

רָגַזְם וּמְכַאוֹכֵם, וְשָׁם יִנוּחוּ.

שמעתי

עד-אָן, יְדִיד נְפֹשִׁי, תְּכַל נְפֹשְׁךָ
בֵּין-נְהַרֵי יְנוּן וְחִבְלֵי עֲנִי?
"בֵּין אַרְמְנוֹת אֵלוֹן לְבִקֵּשׁ לַחֵם
"יָשִׁים נְתִיבָה בְּמִצּוֹלָה גְּבָר.
"כִּי שָׁם בְּכַנְפֵי רוּחַ
"קָל עַל-פְּנֵי-מִימֵי מְעוֹפֵף יִלֵּךְ.
"וַיְהִי בְּהִרְעִים רָגַע
"מוֹשֵׁל בְּעֵז עוֹלָם, וַיִּתֵּן אָמַר,
"רַגְלֵי סְעָרָה, מְנַשְׁרִים קִלּוֹ,
"הוֹמִים בְּעִבְרָתָם הֲלֹא יָבֹאוּ;
"בְּרֹד וְזָרֵם קָטָב
"יָכוּ שְׂאוֹן גְּלִים, וְנִגְדָם הִמָּה
"אֲזַ יַעֲלוּ שָׁמַיִם,
"אַחַר תְּהוֹמוֹת הָעֵמֶק יִרְדּוּ.
"עוֹשֵׂי מְלָאכָה בָּם כָּקֵשׁ יְנוּעוּ,
"וַיִּכְבֵּר בְּפִיהֶם יַחַד
"יִבְלְעוּ כָּלֵם וּפְלִיט אֵין, -
"אִם לֹא בְּחֻכְמָתוֹ מְאַמֵּץ כַּחַ
"רַב חוֹבְלִים יַעֲז לְמַפְלֵט לְמוֹ.
"כִּי כְּאֲשֶׁר עוֹד יִחְזַק הַסְּעָר,
"כֵּן יִחְזַק לְבוֹ וַיֵּאֱמֵץ כַּחַ,
"עַד יַעֲמֵד-לוֹ מְמַלְאכָתוֹ רוּחַ.
"כֵּן אִישׁ אֲשֶׁר סְבוּהוּ
"בְּלִהוֹת מְרִי כְמִים,
"אִם אִישׁ-תְּבוּנוֹת הוּא, הֲלֹא אֵךְ תִּקְרָף

"לְכַיֵּשׁ לְכַבוֹ; כִּי בְּרֹאשׁ הַתְּרוֹן
"רַב-חוֹבְלִים יָקוּם, מְחַפֵּשׂ עֵזָר,
"לְתוֹר מְנוּחָה לוֹ, וַיִּמְצָאָנָה.

שלום

אֲמַנֵם אֲנִי יַדְעֹתִי
כִּי כֹה יִדְבַר יָרַע
אוֹהֵב שְׁלוֹם רָעוּ, וְלֹא נִגְוֵעַ.
"מֵה-טוֹב לִיד-נְהַר אָמַר: "חֲזִיקוּ"
"אֵל טוֹבְעִים בּוֹ: "כַּחְכֵּם!" כִּי מִים
"אֵילוּ בְּלֵי יַגִּיעוּ.
נְפֹשִׁי, וְלֹא אַתֶּם, אֲהֵה יוֹדַעַת
הַיּוֹם מְרִי שִׁיחִי. אֲנִי הַשְּׁבַרְתִּי.
לְחַמֵּי בְּמַעֲי מָר; וּמְסוֹד בְּכִי,
אִם יוֹם לְפִי יָבֹא, וְאַטְעֵם, יָיוּ.

אדם? לוד אשה, כצל פורח,
 ימיו חרוצים הם; ורק ירחיבו,
 גם מבלי גבול, יגוניו סלה.
 אנה אלהי קדם,
 אנה שעה ממנו,
 עד כי צבאו ירץ.
 מה עז לבבו, פי ייחל נצח?
 האם נחוושה הוא, ונפשו אבן?
 למה למפגע לך נתתו? למה?
 כי גם כבר עלי למשא אני.
 אנה חדל מני, מעט אבליגה.
 הנה לעפר עתה
 אשכב, ואיני עוד, ולא אשובה.

אצבון

עד-אן תמלל-אל, ידידי? למה
 תתן לאשמה פיה?

גבהי שחקים שור, ילידי עיש;
 כי על-מרומיהם לכסא ישב
 שופט אלהים, בל-יענת צדק.
 לזבול ערפל לו, וחוג שמים
 נתיב לרגליו שם, אשר ישאלו
 "איו מקומו" גם עבדיו שמה.
 מה-תעשה-לו אם חטאים תרב?
 או מה אשר צדקת
 מידך יקח? הלא רשעה
 על-ראשך ירד, ושב אליך.
 כי-תארג פחים סביבותיה,
 הם רגלך ילכדו.
 לא יחזיק יד-רע, ולא לנצח
 מאס אלהים תם; אבל ישגיח
 מרום מכונו צעדי איש הנה,
 כי רק פארח איש להמציאנו.
 יגיד במוסר אף לאנשי רשע
 את-פעלם כי רע; אשר ישובו.
 אם ישמעו, בטוב יכלו יתר
 מספר מיהם עוד; ואם עד-אלה
 לא ישמעו, בשלח
 עוד תעבר נפשם, שאול יפלו.

שלום

גם-לי כמוכם לב, ולא נפלתני
 מכם, אשר תכלימו

אוֹתֵי בְחִנָּם. גַּם אֲנִי יִדְעֵתִי
כִּי בְמַרְוּמִים אֵל, מְצוּקֵי אֶרֶץ
עַל-פְּעֻלָּם יִשְׁפֹּט, וַיִּשְׁפֹּט צְדָק.

אֶךְ-זֹאת פְּלִיאָה מִנִּי,
כִּי מִשְׁאוֹל אֶכְזֹר, וְעַז בְּמָוֹת,
מִשִּׁיג גְּבוּל יְתוֹם, וְדָל בְּשַׁעַר
מִטָּה, בְּלֹא יָדַע יִרְחֵם עָנִי,
שְׁלוֹ שָׂבַע רְצוֹן יְהִי נְוָהוּ;
וּבְבֵית נְקִיִּים רַק זְנוּעָה סְלָה,
שֵׁם קִנְנוּ, שֵׁם יִפְרָחוּ לְבַקֵּר
רַק כָּל-מְרוּרוֹת, רַק חֲלֵי וְקַצָּף.

שְׁלוֹם, הַזֹּאת יִדְעֵתִי,
כִּי כְחִלּוֹם יְעוּף, כְּחִזְיוֹן לַיְלָה,
שְׂמַחַת בְּנֵי-נֶבֶל וְגִילַת-רֶשַׁע?
אִם-יַעֲלֶה שִׂיאוֹ לְעֵב יִגִּיעַ,
רָגַע שְׁאוֹל יַחַת, וּמְקִים אֵין.
בְּנֵיו יִרְצוּ דָל, וְהֵם יִקְיֵאוּ
הוֹן יוֹלְדָם בְּלַע בְּתַרְמִית-עֲשָׂק;
כִּי עַד-מְלֹאֵת סִפְקוֹ וְלֹא-עוֹד יִגָּל.
אִם יַחֲטֵא צְדִיק, וַחֲטֵאוֹ פֶשַׁע,
עוֹדוֹ יִשְׁלַם לוֹ, וְנִקִּי יְהִי
בֵּין-מִשְׁכְּנוֹת שְׁלוֹם, אֲשֶׁר מִמַּעַל.
כִּי לֹא לְעֵוֹת-אִישׁ אֱלוֹהִים יִרְא,
כִּי-לֹא-יִשְׁלַם רַע תְּמוּרַת צְדָק.
הִנֵּה אֲנוֹשׁ אֲשָׁרִיו וַיִּכְיָחֲנוּ
צוּרוֹ כָּאֵב אֶת-בְּנוֹ, לְהַשְׁבִּיעֵהוּ
שָׂבַע שְׂמַחוֹת אֶת-יִשְׁרָיִם סְלָה.

הִנֵּה כְּאֵלֶּה עוֹד כְּבָר שְׂמַעְתִּי
רְבוֹת תְּשׁוּבוֹת שְׁוֹא וְדַבְּרֵי רוּחַ;
אֲמַנָּם אֲנִי נִפְשֵׁי הֵכִי יִדְעֵתִי.

הֵן אֵל אֱמֶת יִרְאֶה, וְעַד בְּשַׁחַק
יִסְפֹּר צְעָדֵי יָחַד,
וּבְמֵאזְנֵי צְדָקוֹ דְּרָכֵי יַעֲלֶה:
פְּתִי לְבָדִי אִם לְפִי הִבְאֵתִי,
כֹּל-יֵאכְלוּ דְלִים רַעֲבִים מִנֶּה;
אִם מִבְּלִי לְלִבְשׁ בְּיוֹם הַשְּׁלֵג
אֶבֶד וְדָל רְאִיתִי,

שוני

שלום

כי גז כבשי לא תלציו שמה
 אלביש ויתחמם וחי בהמה;
 אם את קשה-יום לא לבכי מים
 הלה לקול בכיו, ולא קדדתי;
 אם פיד משנאי-לי פחג שמח
 הנה, והתעוררתי
 אם רע מצאו סלה.
 כי הנני היום כבר גוע
 ביו-נחלי גון, ולא אמצאה
 כמעט צדקה רחמים וחסד. -
 אמנם בעצמותי מהלה עתה
 מה, לא אני אדע, אמת אחושה
 רגלי כמו נדחה; ולכן, אנה
 לא אדעה, אדמה אשר ינחני.
 אל-מול-רחוב העיר לבית המלך
 אלה ואראה מה. ואתם שבו
 על-מעשיכם פה.

רעיו   לכה; יצליח
 את-דרךך הופך מסבות ארץ!

ענין ד

(שלום מתהלך לבדו אל רחוב העיר, ושם רם,
 ושלומית בנחושתיים מובאת חוץ, וצבא המלך)

שלום   אף מה-תהי זאת? מי בקרבי רוח
 העיר אשר פה להלה נחני?
 מי זה בקול ירעם? פלאות אלה!
 אף יום גדולות הוא! אבל הנני
 מדח, ובל ידעתי
 ממי, ומדח מבלי ניח
 כי אעמד מזער ולא ארוצה.
 ויהי אשר ארוץ; ואף מה-יתן
 סוף אל-מרוצתי? מנוחות עדן,
 או רק מרורות בור וגיא צלמות?
 מותי? ומי יתן כבר גועתי!
 כי ממצולות ים-פאב היתה
 נפשי כבר עולה. אבל מי יהי,
 כי אל-מצוקותי לבל תרחבנה
 יתן גבול עולם במותי עתה?
 אותי אני אמיתה?

אך לב שלומית מה? עֶדֶן-לי זה?
אכָזר כמו הוא, או מרחם פעם
יתן פאבי לו פאב וְחָבֵל?
אך לחבק בלתי שלומית גֶבֶר
תוכל שִׁמְחַת לב וטובת עֵין?
אם-כן בלי תדע אָנוּשׁ בְּאֶרֶץ
רק אלמנות חיות צְרוּרָה תְּחִי?
בל-יעלז בָּה אִישׁ, וְרַק לְקַבֵּר
ילד הַדָּר יִפְיֶה, לְהַרוּוֹת שְׁמָה

(אָבֵל)

(אִיו)

(אָפֶס)

(יושע)

(לָכָה)

רָמָה וְתוֹלְעָה יְלִידֵי חִפְשׁ?
אך בְּאֶמֶת אַמּוֹת, וְאִיו מִי יוֹשֵׁעַ
לא אדעה מה יִרְזָמוּן מְלִיךָ.
הן רק מְשָׁלִים אֶתָּה
אלי מְמַשֵּׁל, מְבַלִּי אֶבְיָנָה.
אם חִפְצָה, דִּבֵּר וְלֹא בִסְתֵר;
אם לא, חֲדַל מִמְּנִי.
אל-נָא תִשְׁחַק בִּי בְהִגְיוֹן אָנוּ,
כי אִישׁ קִשָּׁה רוּחוֹ וּמֵר אֲנֹכִי.

רוצָה לְמָנוֹת אֶתָּה;
אָבֵל בְּאֶפֶס לָךְ, וְיוֹשֵׁעַ אִיו.

הר

אם כֵּן בְּאִיו מוֹשִׁיעַ
אָרוּץ לֵיד מוֹתִי? אָבֵל אָרוּצָה;
כי טוב כְּכָר מוֹת פֶּעַם
אֶחָת, וְלֹא מוֹת אֶלְף.
אָרוּץ; וְלֹא אָרוּץ, מְעוֹפֵף אֶלְף
לְקִרְאָת תְּמוּתָה, כִּי כְּמִחְשֵׁף קֶבֶר
יְמִי וּמְכַאֲוֵבִי אֶכְלָה יְחַד.

שלום

(יתהלך ויתקרב עוד מעט אל הרחוב)

אך מה לְנִגְדֵי אִשׁ בְּבֵית הַמְּלֶךְ?
אך לא בְּבֵית הַמְּלֶךְ:
בְּרֵאוֹת לְמִרְחוֹק הֵכִי שְׂגִיתִי: -
היא בְּרָחוּב. עֵתָה לְאִישׁ מֵאֶלֶה
הַעוֹמְדִים אֲשָׁאֵל, וְיִגִּידוּנִי.
חָנּוּ, הֲלֹא תִגִּיד: לְמִי בּוֹעֶרֶת
אִשׁ אֶכְלָה הַזֹּאת?

הלא ידעת

חנו

כִּי שְׁטָתָהּ לְזָנוּת וְלִמְעַל מְעַל
הִבֵּת שְׁלוֹמִית?

שלום   מָה? אָהָה! מֵת אָנִי.
(יפול על פניו)

חנן   רָעִים, מְהֵרָה בָּאוּ
עֲזְרוּ לְשָׁלוֹם, כִּי לְאַפְיוֹ אָרְצָה
נָפַל, וְלֹא יָדַעְתִּי
אִם חַי וְאִם מֵת הוּא.

שלום   אָהָה שְׁמַיִם?

חנן   שְׁלוֹם אֲדוֹנָי, קוּם, יִכְלַפֵּל רוּחַ
בִּינְתֶּךָ חֲלִיךָ.

שלום   אָהָה, מַה-שִּׁמְעוּ!
הִבֵּת שְׁלוֹמִית זָנְתָה!

חנן   הַנִּיחָה,
עֲמָה יְחִי רוּחְךָ.

שלום   אַךְ מָה? וְתִשְׁרַף?

חנן   רָאָה כִּי בָּאָה
עֲמָה בְּפֶתַח הַרְחֹב; הַבִּיטָה
כִּי עַל-זְרוּעוֹתֶיךָ
כְּבָלֵי נְחֹשֶׁת יֵשׁ, וּבְנֹחַשׁוֹתַיִם
עֲנֹ כְּבָר רְגְלֶיךָ.

שלום   בְּפֹשֵׁי שְׁלוֹמִית, אוֹי! וְאַרְאֶךָ כָּכָה!
אַךְ מִי יִדְיָדָה זֶה, אֲשֶׁר הִגִּיעַ
אוֹתָהּ כְּבָר עַד-מְוֹת?

חנן   לֹא אֲדַע; אֲמַנָּם קָרַב עַד-אֵלֶּה
אֲנֹשֵׁי צְבֵא הַמֶּלֶךְ,
מִהֶם שָׂאֵל, כִּי יָדְעוּ.

שלום   (אל צבא המלך)
עַל-מָה שְׁלוֹמִית פֹּה?
הַגִּידוּ,

עֲדֹן תִּשְׁאַלָהּ!

אנשי הצבא

מה-תאמרו?

שלום

אנשי הצבא העוד כלא-יודע
את-נפשך פה תעשה?

מה אלה?

שלום

אם תאמרו, אדע.

הלא עליך!

אנשי הצבא

עלי שלומית מתה?

שלום

(ירוץ לפני המלך)

הוי, רם, אדוני מלך!
נאנה מלוכה לך, ושופט צדק:
הן היקוד רק לי מבצר הנה,
לא אל-שלומית. מה כבלים אלה
ארצה לרגלה עוד?

קרוב עד-הנה.

רם

אם-כן נדכה נפשך תחתי
תתן לאש אכלת?

אתן! ויהיה לי כדשן נפת
מתוק, וטוב מותי אני תחתי.

שלום

שלומית
אבי! אשר אבי קרא אליך
אבוש ואכלם, אבל בת אני,
אבי, לבשת לך-הלא עד הנה
חלל כבודי, כי לאש אכלת
עד-הרחוב אוכל, לשובי שמה,
תחת גבירה על-מרומי שבת,
אפר שרופה על-מרומי קרת,
לא עוד חיות, לא עוד חיות תפצתי;
לא עוד חיות, אחר כבר זה מתי.
"כי מבלי כבוד יקרה נפש
"מתה בחיים היא. אבל אמותה!
כי יערב לי, בל-ראות עוד חלד.
אמות! ואת צדקי להגיד יען
אכן בקיר ביתה ועץ בשער.

אמות! והשמים,
נקיון לבבי אומרים, אניח.
עפרות אדמה זה אשר מתחת
צדקי ותמי צועקים גידו.
ובהקריש כל-אלה,
לא יקריש משפט אלהי קדם;
"כי את-ישרים הוא יבקש סלה,
"בל-יתנם למצא בשקר פשע.
"הן אם אנשים עורי השכל,
"כי על-ראות עינים
"דינם לבד ישפטו,
"סתרי ילידי הזמן לדעת
"ילאו, ולא גיעו, -
"אך מאלהים לא-פליאות המה,

"כי תעלומות לב וחדרי בטן
"הוא יחקר, לא תאר.
צורי! ותהיה זאת? וכה אמותה
זכה נקית לב? אבל לא מות
אבקה וימר לי, כבודי סלה
אבקה, ולא אפוג, אשר אבדתי.
חרבו מאד שמים,
תרעש ותרגז ארץ!
איה נהיתה כזאת, אשר ברוח
מיד מצודי חטא, ברע אפלה?
לא אותך, לא אותך ארשיע,
אבי, אשר ידעתי
כי עד-אשר תגיע
בינתך, תחקר, ומשפט צדק
תתמך לבד. אמנם חמסי ירא
נוקם בחמה מאשר בי קמו
עדי שקרים יחד.
שלום, אהה, שלום לבבי, למה
יפה לך הייתי,
אם רק להפיל גם-שגיניו יחד
מנפשה נפשי לך יקרה?
הן במרומים שיהדי יודע
כי רק חלי וקצף,
בל-אחטא, את נפשה השבעתי;
למאור שתי עיני ברית כרתי,
בל יחזו הודך.
אך מה דברים עוד? הלא המות

היום לנפשי נחם.

עתה הלא כל-רגע,
כי בו עֵדֶן אָחִיָּה, חֲנִית וְחֶרֶב
רק אל-לִבִּי הוא. אֲבָל אַחֶרֶת:
אָבִי, אָנִי חֲטָאתִי;
אִיךָ יוֹכְלוּ כֹה מִשְׁפָּטִי צְדָקָה
לְנִשְׂא אֲשֶׁר שְׁלוֹם תְּמוֹתֵת הִנֵּה?
אָבִי, רְאֵה כִּי נִפְשׁ
תִּשְׁחִית, נִקְנָה הִיא וּבִבְלִי פִשַׁע.
עָלִי לְבַד אִם-כֵּן מִהֲרָה יֵרֵד
חֲטָאִי, וְשְׁלוֹם יִחִי!

שָׁלוֹם
לא-רַחֲמִים כְּאֵלֶּה
אָבֶה, שְׁלוֹמִית. לא, שְׁלוֹמִית! דְּמִי,
הֲרִגְעִי וְדְמִי;
כִּי מִקְשֵׁי אֶכְזָר לְהִכְאִיב יָרֵב
חֲסִדְךָ, שְׁלוֹמִית, זֶה לְאִישׁ כְּמוֹנִי
בוֹעֵר בְּאֵשׁ עָלֶיךָ.

שְׁלוֹמִית
לא! כִּי אָנִי חֲטָאתִי,
אִם-כֵּן אָנִי אֲמוּתָהּ.

רָם
רִיבוֹת חֲדָשִׁים אֵלֶּה.
אֲמַנָּם דְּעִי, בְּתִי, אֲשֶׁר חֶק לְנוֹ:
כָּל-אִישׁ אֲשֶׁר-יִתֵּן נְדָבָה נִפְשׁ
לְמוֹת תְּמוּרַת רֵעַ,
לֹא עוֹד חַיּוֹת יוֹכֵל.

שָׁלוֹם
יִחִי הַמְּלָךְ!
אֲמוֹת אָנִי אֶפֹּא, וּמוֹתִי יִתֵּן
חַיִּים וְשְׁלוֹם אֶל-שְׁלוֹמִית סְלֵה.

ענין ה

(שָׁלוֹם בְּרַחוּב קֶשׁוּר יָדִים וּרְגָלִים כּוֹרַע עַל בְּרַכּוֹ,
וְרָם וּדְרַדַּע יוֹעֲצוּ וְעֵנָה עֵבֶדוּ, וּשְׁלוֹמִית
קֶשׁוּרָה מִרְחוּק וּנְשִׁמְרַת מִצַּבָּא, וְהֵימָן בֵּא)

רָם
שְׁלוֹם בְּנִי, נְדִיב יְקָר הַרוּחַ,
כִּי נִפְשֶׁךָ נִתְּתָה
הַיּוֹם לְמֹת עַל-יְדִידוֹת אֶמֶן,

מת הַנָּךְ עֵתָהּ, אֲכַל עוֹד תִּחִי
כָּל-עוֹד אֲנוֹשׁ תִּשָּׂא בְּחִיקָה אֶרֶץ.
כִּי אֲחֵרֵי יִבְצַר גְּבָרִים אֶלֶף
מָוֹת בְּמַגָּלוֹ כְּבוֹצָר גֶּפֶן
שָׂרִים נְבוֹנִים אוֹבְדֵי זְכָרְמוֹ,
לֹא זְכָרְךָ יִסּוּף כְּמוֹהֶם סְלֵה;
כִּי מֵעֵשָׂה זֶה יְחִי לְנִצְחָה.
עֵתָהּ, בְּנִי, אֶת-כָּל-אֲשֶׁר תִּפְצֹת
דְּבַר בְּטָרֵם מוֹת.

יְחִי הַמְּלֶךְ!
הִנֵּה אֲנִי מֵת כְּאֲשֶׁר יֵאָבְתִי;
כִּי לֹא יִהְיֶה מוֹתִי כְּמוֹת כָּל-גֶּבֶר,
אֶךְ מוֹת יִשְׂרָאֵל עַל-אַמַּת וְחֶסֶד.
עֵתָהּ בְּטָרֵם מִתִּי
אוֹדָה עָלַי-פִּשְׁעֵי וְחַטָּאת נֶעַר.
אִם אֶל-אֱלֹהִים הִנֵּה
נִגְלוֹת כְּכֹר, לְמָה אֶכְחַד אֲנִי?
אֲזַכִּיר חֶטְאֵי, הִנֵּה
אוֹדָה וְאֶכְלֵם אֲשֶׁר חֶטְאֵתִי,
וַיִּהְיֶה כָּל-זֹאת לִי לְמַשִּׁיב נְפֹשׁ;
כִּי תוֹכַחֹת מוֹסֵר אֲשֶׁר נִכּוֹנוּ

שלום

אֶל-כָּל-פִּשְׁעֵי, עֵתָהּ
אֲשָׂא בְּטוֹב לִבִּי, וּמִי יוֹדֵעַ
אִם-לֹא יִכְפֹּר לִי וְאֵטָהֵר סְלֵה?

הִנֵּה עֲצַר נְלֵאִיתִי
שְׁטֵף דְּמַעוֹתִי, וְלֹא אוֹכְלָהּ.

רם

עֵתָהּ שָׁמַע, מֶלֶכִּי. אֲנִי יִדְעֵתִי
כִּי זֹאת בְּצַדִּיק וְאַמַּת בְּאַתְנִי;
כִּי אֶל-זְדוֹנֵי הוּא גְמוּל וְשֹׁכֵר.
הִנֵּה מְשַׁלַּח פָּרָא,
נֶעַר וְאִין הֶבִיז, בְּהֵרֵי קוֹדֵם
הוֹלֵךְ וְשֵׁט הֵייתִי;
וַיִּהְיֶה לְהַר-עֵז יוֹם בְּמִקְרָה בְּאַתִּי,
וְאַחֲזֶה מִגְדֵּל, וְרֵאשׁוֹ שָׁמָּה
סָגוּר וְאִין מְבוּא, וְאִין כָּל-שְׁעָר.
אֲזוּ בְעֵרָה בִּי תִאָּנוּה לְדַעַת
מֵה-נָּה וְעַל-מֵה-נָּה, וְשָׁם בִּינּוֹתִי,
עַד כִּי רֵאוֹת דְּמִיתִי

שלום

מְקוֹם אֲשֶׁר אוֹכַל מִצֵּא נֶשֶׁם פֶּתַח;
 וּבָרַב זְדוֹן יִלְדוּת אֲשֶׁר נִחְנִי
 הַלֹּהֶּ וְדָרוּשׁ פֶּה וּפֶה, מִצְּאֹתִי,
 אַחַר עֲמָלִי רַב, מְקוֹם הַשְּׁעָר.
 וַיְהִי בָּבוֹאִי בּוֹ, כְּתָב רְאִיתִי
 אַחַר שְׁעָרָיו כְּדַבְּרִים אֱלֹהִים:
 "לְקָרֵב הַלֹּהִים יִשְׁאַף לְבָבִי,
 עָלַי לְשֵׁלֶם לֵךְ גָּמוּל יְדִידִי".
 עֲתָה הֲלֹא הִנֵּהוּ,

זֶה לִי גָמוּל יְדִי בְּכֹן קָרְנִי.
 מֵה-זֶה לֵךְ, מִלְּכִי, אֲשֶׁר נִבְהַלְתָּ?

רם   שְׁלוֹם בְּנִי, שְׁלוֹם.

שלום   פְּלֵאִים אֱלֹהִים!

רם   שְׁלוֹם, אֵמֶת הוּא כָּל-אֲשֶׁר-דִּבַּרְתָּ?

שלום   אִם זֶה אֵמֶת? מִלְּכִי! הֲלֹא מִמֶּנּוּ
 רְחוּק כְּפִשְׁעֵי אָנִי,
 מוֹדָה עָלַי-פִּשְׁעֵי אֲשֶׁר חָטָאתִי;
 עֲתָה אֲשַׁקֵּר עוֹד?

רם   וְאִיךָ יִכְלַת,
 שְׁלוֹם, מִצֵּא הַפֶּתַח?

שלום   אֶל-יִרְכַּתִּי הִהָר מְעַרְת סֹתֵר,
 כִּי צִאֲלִים כְּסוּיָהּ,
 וּבְמַחְשָׁכִים מִהֲלֹךְ רְאִיתִי;
 שְׁמָה פְּעָמֵי נָטוּ.
 וַיְהִי בָּבוֹאִי בָּהּ בְּתוֹךְ הַחֲשָׁךְ,
 רְחוּק מְעַט הַבְּטָתִי
 מִשְׁטַח זְרוּעוֹת שְׁמֶשׁ,
 הַנּוֹתְנִים אוֹר לָהּ, וְהִיא גִדְּלָהּ.
 אֲזִי לְהֲלֹךְ הוֹסַפְתִּי,
 וְאַחֲזָה סֶלֶם אֲשֶׁר מִגִּיעַ
 רֵאשׁוֹ לְהַמְגִידֵל, וּבוֹ עָלִיתִי,
 וְאַמְצָאָה פֶתַח, אֲבָל לְפָנֶימָה,
 כִּי מִבְּלִי נוֹדַע וְנִרְאָה חוּצָה.
 אוֹתוֹ אֲזִי פֶתַחְתִּי,
 וְאַחֲזָה עָלָיו, אֲשֶׁר כְּסוּוֹהוּ

עֶפֶר וְטִיט מְדַבֵּק כְּמִרְאֵה אָבֹן;
הֵם הֵם אֲשֶׁר הֶעֱלִימוּ
אוֹתוֹ, וְלֹא נִרְאָה לְהִנָּדֵעַ.
אֵךְ בְּאֲשֶׁר עֶפֶר וְאֲדָמַת חֹמֶר
הָיוּ לְבַד, יִכְלְתִי
אוֹתָם דְּחוֹת מִהֵרָ, וְהִפְלַתִימוּ.

רם אֲכֵן בְּאֵיזָה יוֹם כְּזֹאת עֲשִׂיתָ?

שלום לְשֵׁה חֲדָשִׁים הֵם, בְּיוֹם הַלְדָּת
מִלְכִי, לְעוֹלָם יְחִי.

רם אֵךְ תַּעֲלֹמוֹת אֵלֶּה
סִתְרֵי מְסֻבּוֹת אֵל אֱלֹהֵי קָדָם.

(אל ענה)

לֵךְ חַיֵּשׁ קְרֵא זִיפָה וְיָבֵא הַנָּה. –
עוֹשֵׂה גְדוּלוֹת! חֲסִדֶּךָ הוֹחֵלְתִי;
אֵל-תַּעֲזֹב אוֹתִי, וְהִשָּׁב נַפְשׁ
מִרָה אֲשֶׁר הִמְרַתָּ.
מָה עֲמָקוּ הַפְּלֵא מְזֻמּוֹתֶיךָ!
מֵה-קִצְרוֹ עֵינַי אֲנוּשׁ בְּאַרְצְךָ!

זיפה מִלְכִי יְחִי! הִנְנִי.

רם הַנָּה לְמַגְדֵּל אֵין
אִתָּה הֵלֵא מְצֵאתָ
פְתִיחוּ כְּבָר?

זיפה מִלְכִי, הֵלֵא יִדְעָתָ.

רם אֲכֵן בְּאֵיזָה יוֹם?

זיפה בְּיוֹם הַלְדָּת
מִלְכִי.

רם וְאֵיךְ יִכְלְתָ
פְתִיחוּ מְצֵא?

זיפה מָה אֵלֶּה?

רם	פתחו, אמר, איככה מצא יכלת?
זיפה	מלפי, ולמה זאת תבקש עתה?
רם	הן לא לך לדעת למה אבקש זאת. אמר: איככה פתחו מצא יכלת?
זיפה	מביט וצופה שם זמן עמדתי, ואמצאה אותו.
רם	ומה-מצאת?
זיפה	עפר אשר הפלתי מדבק כמראה אבן היה.
שם	ואיך דמית? כי טיט יהי, אם הוא כמראה אבן?
זיפה	שונה מעט ראיתי אותו.
רם	זעיר הרחיקה. – דרדע, ומה-תאמר? ומה-חשבת?
דרדע	מלפי, אמת דרפה הלא תורנו. הנה גלויה זאת לכל-איש-דעת, כי שוא דבר זיפה והכלי שקר.
רם	כן גם אני חשבת.
דרדע	גם-זאת עשות נוכל –
רם	אמר.
דרדע	גלכה לראות הניש זאת המערה שמה.
	(הימן בא)
הימן	מלפי יחי לנצח!

לפתור חלום מלכי כהיום באתי;
ואחזה, גם טרם
אותו אמר, כי האמת ראיתי.
הן הזמורה פי לבד היתה
על-כסא, אחת בכל הגפן,
זאת היא שלומית.

רם
גם אני הבנתי
כל-זאת ככר.

הימן
אך עוד אשר ראיתי
נופל, בקרבים יד, פקיד הנעם,
גם מבלי יוכל להכריטה;
כזאת יהי היום, ותושע
הבת שלומית, יען
שלום לבד הנה אשר הפתח
מצא למגדל-אין.
מלכי, דרש זאת, כי אמת דברתי.

רם
ברוך תהי, הימן! ככר אלינו
ספר כזאת שלום. אבל עד-אלה
אין-די אשר זיפה להודות יואל.

הימן
מלכי, מזמה ממך איככה

יחסר ויבצר? הלא המנות
תשית לנגדו, פי מהרה תרא
אם האמת יגיד, ובדיו יען.

רם
זיפה! שמע, ושמר מאד נפשך:
אם האמת אתה מכחד אתה,
את-ראשך היום אני אסירה.
הנה ככר ידעתי
כי אינך האיש אשר הפתח
מצא למגדל-אין.
אכן אמר, איכה לתוכו באת;
כי אם-תכזב, הנך מת עתה.

זיפה
מלכי, סלח-נא! ואמת אגידה.

רם
אסלח; אבל תשמר, אמת הגידה.

זיפה
לְצַעַד בְּיוֹם הַלְדוּת
מִלְכִי בְהֵר-עֵז בְּאֵתִי,
וְאִמְצָאָה אוֹתוֹ אֲשֶׁר נִפְתָּחוּ
דְּלֹתוֹת שְׁעָרָיו, וְאֶנּוּשׁ אֵין שָׁמָּה.
לְרוּץ לָךְ, מִלְכִי, לְבִשְׂר חֲשֵׁתִי,
וְאִמְרָה אֵת כָּל-אֲשֶׁר אִמְרָתִי.
אֲנֵא סְלַח, מִלְכִי, מְחֹל.

רם
סְלַחְתִּי.

ענה
מִלְכִי, זָכֹר-נָא עֵתָה
אֵת-הַחֲלוֹם חֲלֵמָתִי.
שְׁלוֹם הֲלֵא זֶה הוּא אֲשֶׁר רָאִיתִי
נֶעַר יִפֵּה-עֵינָיִם,
דוֹחָה שְׁלוֹמִית אֲזוּ בְּאֵשׁ אִכְלָת!

לֹא זֶה אֲשֶׁר מִהֵר לְהִצִּילָנָה?
לֹא-יַעֲלוּ עֵתָה לְכִסְאָךָ יְחִיד?

רם
שְׁשׁוֹן וְגִיל מְלֹאֲתִי,
לְבִי בְּרַבִּם יִשְׁטָפוּ יִלְחָצוּ,
בַּל-אוֹכְלָה הִרְאוֹת שְׁשׁוֹנֵי חוּצָה.
סִלְעֵי וּמַגְנֵי אֱלֹהִים אֵתָה,
מִשְׁגָּב בְּיוֹם צָר לִי וְעוֹשֶׂה פְּלֵא!
זוֹלָתָךְ אֵין-עוֹד, וְאֵין כְּמוֹךָ
מוֹשֵׁל בְּעֵז עוֹלָם וְשׁוֹפֵט צָדֵק.
תִּשְׁקִיט, וּמִי יִרְשִׁיעַ?
תִּסְתִּיר, וּמִי יִשׁוּר מְאוֹר פְּנֵיךָ?
הִנֵּה בְּאֶחָד אֵתָה;
רַק נִכְשָׁךְ אִם אֲנֹתָה, וְתַעֲשׂ.
מָה עוֹד אֲדַבֵּר? וְאֲנִי קִטְנָתִי
מִכָּל אֲמַת וְחֶסֶד,
כִּי לַעֲשׂוֹת הִפְלֵאתָ
עִם עַבְדְּךָ. אֲנֹכִי
אִם אֲחֲרִישׁ, אֲגִדִּיל גְּדֻלָּתְךָ;
אָדָם, וְדָם אֲגִיד תְּהַלְלָתְךָ.

הימן
לְמָה נֶאֱחָר עוֹד? וְעַת הִגִּיעַ
כִּי יִשְׁבְּעוּ פְּרִים יְדִידֵי אֲמוֹן.
אֵל-בְּיָתְךָ, מִלְכֵנוּ,
נִלְךָ וְנוֹשִׁיב שָׁם, שְׁמֵחִים בְּיָתְךָ,
שְׁלוֹם, שְׁלוֹמִית, רַעֲנָנִים סְלָה.

ענין ו

(עדה ושמעי)

עדה
הִנֵּה כְּבֹר מִתָּה שְׁלוֹמִית תְּהִי,
עֲתָה יְהִי שְׁלוֹם יְדִידֵי סֵלָה.

שמעי
תּוֹדָה וְקוֹל זְמֶרָה שָׂאוּ וְרָצוּ,
סִלְעֵי נְאוֹת הָרִים וְכַנְפוֹת אֶרֶץ;
שְׁמֹחוּ, עֲצֵי הַיַּעַר,
כָּל-בְּהֵמוֹת שָׂדֵי וְרוֹעֵי דָשָׁא,
בְּחֹר, בְּתוֹלָה, שָׁב וְיָשִׁיב יָחַד,
כָּל-מַחְזִיקֵי לְשֹׁכֵט,
אֲדוֹן וְעַבְדּוֹ לֹ בְּהָרֵי קָדָם.

עדה
מֵה-טוֹב לִבִּב שְׁמָעִי וּמֵה-שְׁמַח!

שמעי
עוֹשֶׂה גְדוֹלוֹת, מֵה-מְאֹד גְּדֹלָתְךָ!
מִי יַעֲרֹךְ אֵלֶיךָ,
אוֹ כָּל-תְּהַלְתֶּךָ
מִי זֶה אֲשֶׁר יִשְׁמִיעַ? –
שְׁלוֹם, עֲדָה! שְׁמַעַתְךָ
אֵת כָּל-אֲשֶׁר בְּאַתְּנוֹ?

עדה
הִנֵּה בְּלִבִּי עֲתָה
זֹאת חוֹשֶׁבֶה הִיִּיתִי:
מֵה-זֶה אֲשֶׁר תִּשְׁמַח, וְכֵה שֵׁשׁ אֲתָה?
הִנֵּה שְׁלוֹמִית מִתָּה.

שמעי
מֵה-תֹאמְרֵי? הִנֵּה שְׁלוֹמִית מִתָּה?
חֲתִיָּה שְׁמַחָה הִיא, וְגַם נִתְּנָה
אֲשֶׁה לְשִׁלּוֹם.

עדה
מָה? וְלֹא לְמֹנֹת
נִגְזֹר כְּבֹר דָּתָה?

שמעי
כְּבֹר לְמֹנֹת
נִגְזֹר וְגַם נוֹשְׁעָה.

עדה
אֲשַׁמַּע אֲנִי אוֹ אֲחַלֵּם לְשְׁמָעִי?

עמי, אֲחוֹתִי, בְּאִי,
 כִּי כָל-אֲשֶׁר-אֶמְרָתִי
 גַּם אֶת הַלֵּא תִרְאִי בְּבֵית הַמִּלָּךְ.
 אֵךְ לֹו אֲחוֹתִי, שְׁמָה
 הָיִיתִי, כְּכֹר יַדְעֹתִי
 כִּי גַם שְׁשׁוֹנָה יָרַב,
 כְּרַבּוֹת שְׁשׁוֹנֵי עֵתָה. –
 מֵה-טוֹב מְנַת הַלְקָה,
 שְׁלוֹם יָדִיד נִפְשִׁי, וּמֵה-נִעְמָה!
 אֵיךְ נִהְפָּךְ חֲבֵלְךָ
 מִמָּר לְמַתּוֹק פֶּתַע;
 פֶּתָאֵם לְאוֹר מַחֲשָׁךְ,
 מִנְחָלִי יִגוֹן וְחֲבֵלִי עֲנִי
 אֶל-נִחְלִי שְׁשׁוֹן וְשִׁמְחַת נִפְשׁ;
 מִרְדָּתְךָ אֶבֶל וּמֵר אֶל-קֶבֶר
 לְשׁוֹשׁ בְּצֵל חֶפֶה בְּכֶסֶף מְלָךְ.

ענין ז

(משוררים, עדה, שלום, שלומית
 רם, שרים)

משוררים מוֹשִׁיב יְחִידִים בֵּיתָה,
 הוֹפֵךְ מְסִבּוֹתֵינוּ;
 מִקְדָּשְׁךָ הַשְּׁקִיפָה,

וּרְצָה בְּשִׁמְחָתָנוּ.
 בְּרִכְתְּךָ צִוֵּה לְדוֹדִים אֱלֹהִים,
 נוֹרָא תִהְלֹוֹת אֵל וְעוֹשֵׂה פֶלֶא.

עֵתָה רְאִי, מְרַשַׁעַת! עדה
 עֵתָה פְּרִי רִשְׁעֶךָ, עֵדָה, תִּשְׁבְּעֵי.
 זָכָה תְּמִימַת לֵב, הֲלֹא חֲשַׁבְתָּ
 הַיּוֹם לְהַפִּילָהּ בְּנִכְלֵי שְׁקָר,
 לְתֵת לְלֵב סוֹרֵר תְּשׁוּקוֹת אֲוֹן.
 אֵךְ יֵשׁ אֱלֹהִים, יֵשׁ, וְשׁוֹפֵט צֶדֶק,
 נוֹתֵן לְרִשָּׁע רַע, לְצַדִּיק חֶסֶד.
 הוֹי חֵן אֲשֶׁר רַע לוֹ, וּבִגֵּד יָפִי!
 אִם עוֹכְרֵי נִפְשֵׁי הָיִיתֶם יַחַד,
 אֵךְ פִּשְׁעֵכֶם תִּשְׂאוּ;
 כִּי הִנְנִי הוֹלֶכֶת
 לְשִׂאת גָּמוֹל רִשְׁעֵי, לְשׁוֹבֵי עֵתָה

עפרות אדמה כאשר הייתי!

משוררים
מושיב יחידים ביתה,
הופך מסבותינו;
מקדשך השקיפה
ורצה בשמתנו.
ברכתך צוה לדודים אלה,
נורא תהלות אל ועושה פלא.

עדה
מלפי, לעולם יחי;
דודים תמימים תומכי תפארת!
פשעי בפני יען;
בושה אגלה אני
נכל מזימותי אשר הרשעתי.

לא רחמים אשאל, סליחת חסד;
משפט לבד אבה, אשר תתנה
אלי גמול רשעי, ולא תחמלה.
הנה בתרמית שקור
שנאה בשמלת אהבה כסיתי,
ויהי תשוקתי להריץ ארצה
דם וד ונקי, דם תמימת נפש,
דם זאת שלומית, בת-כלילת צדק.
מנחה אשר אתמול ביד בת-שוע
מאת שלומית שלחה, סף רעל
לתת לזיפה, אני
אותה לבד שלחתי,
בל-ידעה דבר שלומית מנה.
ואשלחה עבדי לגלות און
זיפה, אשר שולחת
מותה שלומית לו, -להשמידנה.
עתה דעו מה-תעשו ממני,
כי מות לבד אחפץ; ואם חטאתי,
היום נשוא חטאי לנפשי נחם.

רם
אל-תיראי, תמותי.

שלומית
היום אנוש יומת, אשר יצאתי
מיד תמותה אני?
אף כי עדה! אבי גדול הדעת,
אצבע עדה לא עשתה כל-אלה,
אצבע אלהים היא אשר חנני.

הן פְּעֵלָה לִי טוֹב וְנָעִים עִתָּהּ;
אִם תִּשָּׁבֶה רָע, מָה לְנַפְשִׁי יַעֲשֶׂה?

חֲטֵאָה, עֲדָה, סִלְחָתִי;
אִף אֲאַהֲב אוֹתָךְ, אֲשֶׁר הִבִּיאָה
לְדָדְךָ תְּשׁוּעָתִי, וּבָךְ חֲפָצָתִי.

ענה חן חן תְּשׁוּאוֹת לָךְ, כְּלִילַת יָפִי!

משוררים מוֹשִׁיב יְחִידִים בֵּיתָה,
הוֹפֵךְ מְסֻבּוֹתֵינוּ;
מְקַדְשֵׁךְ הַשְּׁקִיפָה,
וְרִצָּה בְּשִׂמְחָתֵנוּ.
בְּרַכְתֶּךָ צִוֵּה לְדוֹדִים אֱלֹהִים,
נִוְרָא תִהְלֹת אֵל וְעוֹשֶׂה פֶּלֶא.

שלום נַפְשִׁי שְׁלוֹמִית! אִם אֶמֶת אֲבִיעָה,
לֹא-אֲדַעָה מָה אֲרָא.
נִרְאִים עֲדֹן לִי כִפְתּוֹמֹת אֱלֹהִים;
אִירָא עֲדֹן, פֶּן מִשְׁנֵתִי אֵיקֶץ,
כִּי עוֹד תְּלוֹמִי זֶה מְעוֹפֵף יִלָּךְ.
אִךְ זֶה אֲשֶׁר אָמַר בְּהִרְעִים שְׁמָה
הַהֵד אֲשֶׁר שְׁמַעְתִּי:
"אֲכַל בָּאֶפֶס לָךְ, וַיּוֹשַׁע אֵינִי."
הִנֵּה יְשׁוּעָתִי אֲשֶׁר בְּאַתְנִי
הַיּוֹם בְּיַד הָר-עוֹז וּמַגְדֵּל-אֵינִי.
זֶה הוּא גְמוּל יָדֶי אֲשֶׁר מְצָאתִי.
אִךְ עוֹד רָאוֹת חֲפָצָתִי
כִּי לֹא תְלוֹם זֶה לִי, וְלֹא אִישָׁנָה.

משוררים מוֹשִׁיב יְחִידִים בֵּיתָה,
הוֹפֵךְ מְסֻבּוֹתֵינוּ;
מְקַדְשֵׁךְ הַשְּׁקִיפָה,
וְרִצָּה בְּשִׂמְחָתֵנוּ.

בְּרַכְתֶּךָ צִוֵּה לְדוֹדִים אֱלֹהִים,
נִוְרָא תִהְלֹת אֵל וְעוֹשֶׂה פֶּלֶא.

חבר שרים שְׂמֵחוּ, יְדִידִים, שִׁישׁוּ,
נְצַרֵי מְלוֹכָה יַחַד,
כִּי תִפְרוּ הוֹבִישׁוּ

כל-דורשי רעת לבבכם סלה.
תפרח ותגדל פאשר החלה
חברת ישרים אלה,
וכבר ידיהם בוטחים ישרו:
אם זרעו דמעה, שחוק יקצרו.

משוררים מושיב יחידים ביתה,
הופך מסבותינו;
מקדשך השקיפה,
ורצה בשמחתנו.
ברכתך צוה לדודים אלה,
נורא תהלות אל ועושה פלא.

חבר שרים למדו בני תבל אמת לדעת,
חברת ישרים מה אשר ישרה,
לא כל-אשר חברה,
חברה אשר תיטב להשתבח.
חברת יחידים אז לבד נעמה,
אם רק ביד צדקם אחרים המה.

משוררים מושיב יחידים ביתה,
הופך מסבותינו;
מקדשך השקיפה,
ורצה בשמחתנו.

ברכתך צוה לדודים אלה,
נורא תהלות אל ועושה פלא.

חבר שרים שמחו, יחידים, שישו,
נצרי מלוכה יחד;
שמחו, ואין אימה, ונס כל-פחד.
זאת נחלת שדי ושופט צדק,
נותן כבוד ידיו לגבר חסד.
צדקה, שלומית! זה אשר תקצרי,
שלום! פרי חסדך אשר תאכלה.

אף זה פרי תמת ישרים סלה. כלם

אתה בנו אוצר סגלות דעת,
אתה בנו-באסאן מאור עינינו;
אתה אשר תקומה
תחתיו, כליל חכמה ולובש צדק;
טובה מנת חלקך,

חֶלֶק אֱלֹהִים הִיא, אֲשֶׁר נִתְּנָה
אֶל-נַפְשָׁךְ הַיּוֹם גְּמוּל יְדִיךָ.
הֵן בַּת-חַכְמִים הִיא, אֲשֶׁר פְּמֹכָה
לֹא גִפְלָה מִמֶּךָ בְּצַדְקוֹתֶיהָ;
וּבְחֶלְקָךְ נִפְלָה,
בְּקִנּוּתְךָ חַכְמָה אֲשֶׁר קִנִּיתָ,
מִגְדֹּל אֲשֶׁר פָּתַחְתָּ.
כֹּה יַעֲלֶז לְכָּךְ,
כֹּךְ יַעֲלֶז לְכָּה; וְשׁוֹשׁ תְּשִׁישׁוּ.
כִּי בְּאֲשֶׁר הִיטִיב, לְהִיטִיב יוֹסֶף
תְּמִיד אֲדַנִּי לָךְ; וְעוֹד עָלֶיךָ
יַעֲיֵר, וְשָׁלֵם אֶת-נֹת צְדָקָךְ.

זה קרבן

רעדך כאח לך אוהב טהר לב,
משה חיים בן לאדוני אבי יעקב חי לוצאטו יצ"ו

[לתוכן הענינים](#)

[לדף הראשי של פרויקט בן-יהודה](#)